

Грот Ги 18

Број

18

Лист ученика и професора
Гимназије "Светозар Марковић"
Ниш

СА

Редакција часописа Гроби захваљује
Директорки школе Олги Драгојловић,
Професорима и ученицима Гиманзије „Светозар Марковић“ у Нишу

У овом броју

Супервизори

Професори српског језика и књижевности Јасмина Живковић,
Маријан Мишић, Предраг Радојковић.

Компјутерска обрада, графички дизајн и припрема за штампу

Лука Јанковић

Редакција

Кристина Милосављевић, Марија Стефановић,
Теодора Хафнер, Стефан Стојановић

Сарадници

Професор: Невенка Божовић

Где је живот?

Гледала сам ону реку, питала сам куда води.
Где је живот? Где смо сада, где смо јуче били?
Где ли ћемо сутра бити...Можда ћемо у вечни сан
утонути.

Постоји ли бескрајност или је то само варка?
Успех, слава, вечно сећање... Не! Пресушиле су реке,
дошло је до рата, на гробовима никли су градови.
Нема више никог иза нас... Где је живот?

Године ко вечност, године ко трен. Чему све?
Колико питања истих и бесмислених? Колико жеља
неостварених, колико нада угашених, колико
вера изгубљених, колико тајни заборављених?
Нерешива мистерија, ограничен поглед, ограничене
мисли...
Нема живота, нестао је!

А ипак не... Тонем у сан и видим све.
Видим људе, државе, градове, изворе... Како су се
сакупили сада сви моји снови?
Толико успона, а више падова. Жivot је прошао,
А све време сам сањала.

Тонем, падам, бришу ми име. Моје речи у времену
Губе се. Магла заклања последње слике.
Где је сада бескрајност, где су наде?
Питање остаће јер је било и пре мене-
Где је живот?

Миљана
Милојковић II.

Садржај

Интервјуи

- 4. Власта Ценић
- 6. Бранислав Јанковић
- 8. Жикица Перовић
- 10. Милош Милосављевић
- 12. Исаило Дондић
- 14. Александар Светозаревић
- 15. Стеван Павловић
- 17. Чика Тома
- 18. Марта Крстић

Свет школе

- 20. Светосавске награде
- 22. Ове године освојили смо
- 26. Бауковци по шести пут
- 28. Свети Сава
- 29. Дан школе
- 30. Зид успеха
- 32. „Романсујмо романсу“
- 32. Руско вече
- 33. A Street Named Desire
- 35. Деда Мраз стигао до малог
Милинка
- 36. Ђачке екскурзије
- 40. Проверите да ли сте заиста
добар човек.
- Помозите онима који вам не могу
увратити” Д.Радовић
- 41. My speech 2014
- 42. Carpe diem у Петници
- 43. L'incontro delle culture – Avezzano-
Ниши
- 44. Que du Bonheur - Le voyage de
Sally у Сан Малоу
- 45. Цео свет је позорница у Галерији
савремене ликовне уметности
- 46. Амбасадори културе

- 46. Европски парламент младих – ЕYP
- 47. Magistra vita est
- 47. Поздрав са Сљемена!
- 48. „Да и мачке нешто важно раде“
- 48. Огледни час српског језика -
Хасанагиница
- 49. „Skip des inovateurs“
- 49. Балканска улица Европских
вредности

Ученички радови

- 50. У тренутку када прихватимо
стварност такву каква јесте Дон
Кихот у нама умире
- 51. У тренутку када сагледамо
стварност такву каква јесте Дон
Кихот у нама умире
- 52. Евгеније Оњегин - једна астрална
анализа лика
- 53. Богови нам милостиво даривају
један стих; но тада је на нама да му
придодамо други,
који је достојан свога старијег,
наднаравног брата.”(П. Валери)
- 53. Препорука за читање

Занимљивости

- 54. Промоција обновљеног издања
дела „Пресад мудрости“ Учитеља
Tase
- 55. „Mens sana in corpore sano“
- 56. Кинески изум-што да не и код
нас?
- 56. Acid Ink Drops
- 57. Новости из клуба љубитеља
падежа
- 58. Филмови
- 59. Календар вечности

Интервју- Власа Н. Ценић**„Да л' ја чувам овце или оне мене?“**

Ово је наслов најновије збирке песама Власта Ценића, једног од данас најпознатијих песника за децу који пише на родном дијалекту (призренско-тимочки). По струци је професор српског језика и књижевности и ради у основној школи „Вук Караџић“ у Дољевцу. Сакупља народно благо дољевачког краја и објављује своје песме у разним часописима. Члан је Удружења писаца и књижевних преводилаца Ниша и Удружења књижевника Србије. Овим интервјуом са њим најављујемо његово гостовање у нашој школи, у септембру месецу, када ће ученици имати прилику да се још ближе упознају са његовом занимљивом поезијом.

КАКВА СУ ВАША ИСКУСТВА У РАДУ СА УЧЕНИЦИМА?

Волим свој посао и срећан сам што сам баш њега изабрао за животни позив. Радим од 1979. године у ОШ „Вук Караџић“ у Дољевцу. Трудим се да имам стрпљења са ученицима, да лако одржим дисциплину, да се шалим, дозвољавам ученицима да имају своје мишљење, да имам исти став према свима, да будем добар предавач, да праведно оцењујем... Трудим се да све ово испоштујем, јер сам имао баш такве учитеље, а касније и наставнике, и знам шта деца воле. Стари Платон је рекао да држава неће много изгубити ако обућар нема појма о свом занату, једино ће Атињани бити лоше обувени. Али ако васпитачи омладине буду рђаво испуњавали своје обавезе, онда ће створити покољење незналица који ће упропастити сву будућност отаџбине.

КАКО ИСКОРИСТИТИ ДАНАШЊЕ ПОТЕНЦИЈАЛЕ МЛАДИХ ЉУДИ?

Кажу да су млади данас превише инерртни, да своје потенцијале не користе на прави начин, да нису довољно активни и не проводе квалитетно своје време. Слажем се с тиме, али верујем да је друштво криво за то, јер не уме да препозна потенцијале младих, богатство и разноврсност њиховогзнања, вештина и спремност да активно помогну зајдници у којој живе... Желим да се то што пре мења. Како? Млади морају сами наћи одговор својом упорношћу, која је својствена младости. Ту су разноврсне секције у школама, бројна спортска, научна и културна друштва, кампови, удружења, групе, треба се само определити и придржити истомишљеницима.

ОДАКЛЕ ВАМ ИНСПИРАЦИЈА ЗА ПЕСМЕ КОЈЕ ПИШЕТЕ?

Захваљујући деци, мојим ђацима, почео сам да пишем. Да бих им приближио граматику и учинио им градиво занимљивим, почео сам да пишем стихове о пијединачним граматичким појмовима. А онда је кренула жеља да сачувам детињство. Зато волим када кажу да пишем о детињству, а не само за децу. Моје песме подједнако пажљиво слушају и деца и одрасли. У песмама разговарам са детињством, оживљујем

његове радости и туге, чујем језик, видим слике и осећам мирис босоногих дана. Детињство носим у себи као највеће благо. То је још један разлог зашто пишем – да бих био вечито дете.

УДАНАШЊЕ ВРЕМЕ НАПРЕДНИХ ТЕХНОЛОГИЈА КОЈЕ УСПАВЉУЈУ КРЕАТИВНОСТ, КАКО ЈЕ РАЗВИЈАТИ КОД МЛАДИХ ЉУДИ?

Жао ми је што је тако, али ми се мало бавимо креативним младим људима. Креативност је једна од карактеристика даровитог детета. Креативност може да се развија, при чему школа треба да открије путеве и садржаје којима ће то постићи. Али школа то ретко чини. Многи таленти буду неоткривени и неподржани. Млади треба да развију уверење да су способни, да треба да покушавају све док не успеју, да буду одговорни за то што раде. Креативна школа је на потезу. Нажалост, ње нема довољно. Да окупим младе људе, да их охрабри и подржи њихове идеје, да им уз помоћ локалне заједнице обезбеди повољне услове уза рад. Да реализују своје идеје, своје жеље, да обезбеде себи радно место. Ја, ипак, и даље верујем да су млади покретачка снага друштва. И да ће се изборити за своје место.

ПИШЕТЕ ПЕСМЕ НА СВОМ ДИЈАЛЕКТУ ЖЕЛЕЋИ ДА ГА ЗАБЕЛЕЖИТЕ, А КАКО ПРОМОВИСАТИ СРПСКИ ЈЕЗИК И КЊИЖЕВНОСТ?

Општа брига о српском књижевном језику је веома слаба, а међу главним квартитељима нашег књижевног језика су електронски медији. Медији су, уз школу, главно место где се учи књижевни језик. Код многих наставника средњих школа скоро је избачени граматика, језик, правопис, и настава књижевности није увек на високом нивоу. У данашњем систему образовања више не постоји подела на школску и домаћу лектиру! ДА ЛИ МИ ВЕРУЈЕТЕ? Довољно је погледати читанке од 5. до 8. разреда и схватити да тамо „царује одломак“, или, како је духовито рекла Марина Токин, „данас се давимо у мору поезије уз по коју бајку и приповетку (у одломку), понеки одломак драме, романа, а врло често су ту и одломци одломака, без главе и репа...“ Зато желим да поделим са вама радост због акције која је рођена овде на југу Србије, у Алексинцу. Зове се тако једноставно, а тако узвишенено – ЧИТАЛИЋИ. Са ентузијазмом и намером да покаже да се данас у нашим школама још увек чита, покренута је прошле године као пројекат „Читалићи 2013“, а ове године се наставила на радост деце, наставника, библиотекара и његових донатора. Захвалност за ово шаљемо Активу школских библиотекара Општине Алексинац и Јавној библиотеци „Вук Караџић“ у Алексинцу. У оквиру овог међушколског пројекта промовисања књиге и читалаштва ове године учествује 15 школа (из различитих општина - Алексинац, Ђићевац, Дољевац, Књажевац, Зајечар, али и Црна Трава и

Кикинда!). Током целог тока реализације пројекта ученицима се указује на значај читања „с оловком у руци“ и неговање критичког читања, као и развој креативности записивањем утисака или креирањем илустрација. Најважнији циљеви ЧИТАЛИЋА су: промоција књиге и културе читалаштва; модернизација и богаћење школске библиотеке; неговање и развијање љубави према српском језику и књижевности, али и књижевности уопште; развијање вештине критичког читања и креативног писања; неговање лепог писања и ликовног изражавања ученика... Можда би се ова акција могла проширити и на средње школе. Ето идеје за вас у Гимназији.

ШТА САВЕТУЈЕТЕ БУДУЋИМ ГЕНЕРАЦИЈАМА КОЈЕ СЕ ОДЛУЧЕДА КРЕНУВАШИМ СТОПАМА?

Да прате своје снове! Личи на фразу, али је то велика истина. Само тако ће се остварити на пољу за које су рођени. Ако воле да пишу, најједностванији савет је да читају, читају и опет читају. Књига у руци, то је једна од најлепша слика човечанства. Не књига на интернету. Она са корицама, са мирисом библиотеке, та је књига права, таква ће књига опстати, упркос техничким чудима овога света. Читајући ће обогаћивати свој речник. Тренирати своје мисли. Откривати лепоту песничких слика и тражити свој стил, свој идентитет. Борислав Пекић је једном, саветујући младе, рекао да они треба да држе очи и уши отворене, да не слушају само себе, да се уче најпре живети и мислити, а писање ће доћи само по себи.

Тасић Милан II₅

Љубав

Има једна врторепка,
Чим ме сртне, она трепка.

Она ће се љубавише,
Не знадзиву да обрише...

По другачке, две поштарке,

Праћа писма, љуби марке,

Пише свашта неписмена:

Оће да ми буде жена!

...

Викам – нећу, ал` гу оћу!

Поче да не спијем ноћу...

Да л` сам стварно толко убав?

Да л` тој мене ваћа љубав

Пцуvalo

Кад мој деда почне пцује
то је да се записује.

Ће ти треба три оловке
док запишеш све теј пцовке.

Он си пцује, пцује, пцује

ко да чита, рецитује
из бисази ко да сеје

тој му личи, жена неје.

Он си пцује, пцује, пцује

ко да чита, рецитује.

Тој ћу и ја, сад сам дечко
пцуvalо ми још малечко.

ДА Л' ЈА ЧУВАМ ОВЦЕ ИЛИ ОВЦЕ МЕНЕ

Ја чобаним радо. Ни за какве новце.
Важно да се негде из авлије денем.
И мајка ме пита да л' ја чувам овце,
да л' ја чувам овце, или оне мене.
Гледам у облаке, божије покровце.
А око би хтело да за сваким крене.
Тада скочим с неба, јер ја чувам овце,
јер ја чувам овце, а не оне мене!
Даљине ме зову, стално чујем звонце,
па јурнем к'о јагње, ноге повилене.
Нека мајка мисли да ја чувам овце,
да ја чувам овце, а не оне мене.

„Богови и ђаволи су ту само да нас подсете колико смо слаби или јаки“

Бранислав Јанковић, један од најцењенијих писаца данашњице задобио је поштовање публике након неколико објављених романа. Тематика његових дела је врло специфична, она може да збуни, заинтригира, забави, изнервира, али никога неће оставити равнодушним. За роман „О вуковима и сенкама“ овај „непознати“ Нишића каже да је намењен онима који примећују да нешто не ваља, ни у свету, ни у нама самима. Писана као историјски трилер о древним словенским боговима ова књига је ипак плод бујне пишчеве маште. У интервјуу са њим сазнали смо како реагује на негативне коментаре читалачке публике и шта мисли о електронским књигама, а сви они који то буду желели имаће прилику да га питају све оно што ми нисмо на почетку следеће школске године, када ће, како је планирано, гостовати у нашој школи.

Ваше књиге изазвале су велико интересовање читалачке публике. Када један писац може да каже да је задовољан бројем људи који су прочитали његову књигу, да ли уопште постоји граница?

Жеља сваког писца је да му књиге буду читане и да изазове реакцију читалаца јер то је, уосталом, циљ књижевности. Нема ту неке строго дефинисане границе, али прија када се зна да је књига изазвала пажњу великог броја људи.

Читajuћи коментаре публике, вероватно сте нашли и на позитивне и на негативне.. Како реагујете на њих?

Наравно да више пријају позитивни коментари. Са друге стране и критике имају своју веома важну улогу, у смислу да сви правимо омашке и грешке и да увек остане дosta ставари на којима треба и даље да се ради како би се побољшале. Похвале пријају, на критикама се учи.

Да ли су Ваше књиге преведене на неки страни језик или су то можда плановиза будућност?

Не, нису, али се надам да ће бити. Постоје неки наговештаји да моја збирка прича Безимени, буде објављена на немачком. Сваки излазак писца на међународну сцену је огроман успех, поготово за малу књижевност каква је наша.

Да ли млади људи у данашње време довољно читaju? Које елементе, по Вама, квалитетна књига треба да садржи? Да ли смо ми, у тадашње време, довољно читали или су нам неке друге ствари више заокупљале пажњу?

Мислим да то нема везе са временима него са жељом појединца да чита и своје слободно време поклони књизи. Квалитетна књига? Писање књига вам је као алхемија, увек постоји неки тајни састојак. Е, од тих тајних састојака зависи квалитет. Да постоји универзални рецепт сви би писали добре књиге.

Да ли ће у скорој будућности штампање књига бити потпуно превазиђено и замењено електронским

читачима? Да ли постоји разлика у електронској и обичној, штампаној књизи?

Не верујем да ће књига у папирном облику изгубити значај. Али свакако електронске књиге имају своје место у будећем издаваштву. Ја више волим да окрећем листове него скрол на мишу. А и одлазак у библиотеку или књижару је својеврсно ходочашће. Баш ме занима како би писац потписао своје електронско издање и како би се дружио са својим обожаваоцима. Преко Скајпа?

У неколико интервјуја навели сте да је најгоре да књига остави оног ко је чита равнодушним, одакле потиче такав став?

Сматрам да ако читалац прочита књигу и она код њега не изазове никакву реакцију: весеље, радост, тугу, бес, да то није добра књига јер циљ нас писаца је да пробудимо нешто у људима, неки осећај, нешто по чему ће памтити дело. Роман који прочитате и истог тренутка заборавите није добар роман.

Шта Вас је инспирисало да напишете књигу у којој су неки од главних ликова бића из словенске митологије?

Ми више зnamо о грчкој, римској, египатској митологији него о нашој, српској. Деценијама се крило да су пре доласка хришћанства људи са ових простора имали богату религију и митологију. Ја сам покушао да је поново откријем људима и покажем да имамо чиме да се поносимо и о чему да пишемо.

За чуваре Тајне изабрали сте неке од најпознатијих српских историјских личности као што су Свети Сава, Оливера Хребељановић, Стеван Синђелић... Зашто сте баш њих изабрали, и да ли сте их, по Вашем мишљењу, верно приказали са историјске стране гледишта?

Као писца, ни најмање ме не интересује верност историје. Ја сам неко ко сме да је мења, али не и да друге убеђује у „своје“ теорије или ново читање историје. Не желим да из једне дотме одем у другу јер историју пишу победници победници и нико од нас не може бити сигуран да је заиста било тако као што је

записано. Има у овом народу много храбријих личности од „историјских“ личности. Само се осврните око себе.

Улогу наратора имају и Вук и Сенка. Које су предности оваквог типа нарације у односу на много заступљенији тип са самоједним наратором?

Јер тиме добијате на динамичности и на интересантнијој композицији самог дела. Књига је подељена на мушки и женски страну које у једном тренутку морају да се споје. Цео роман је проткан тим дуализмом.

У књизи описујете и неке старословенске обичаје и обреде. Да ли су они плод фикције или се иза њих крије историјска позадина?

То су обреди који се и дан данас користе у неким крајевима Србије и нису плод моје фикције. Поред поновног „рођења“ старосрпских богова, та књига је и ризница старих обичаја који се све мање упражњавају јер села су опустела и полако али сигурно ти обреди нестају. Потрудио сам се да се не забораве.

Вук и Сенка су потпуно контрастне личности које представљају две супротстављене стране. Да ли, по

Вашем мишљењу, њихова љубав на крају потврђује ону стару пословицу која каже да се супротности привлаче?

Супротности се привлаче, али кратко. Мислим да су они итекако слични и да и поред тога што су смртни непријатељи, имају пуно тога заједничког што ће их, уосталом, и удружити у борби против истог непријатеља.

Зашто сте одабрали баш Светог Николу као свеца који је нашао Гмитров дневник?

Због тога што је Гмитар био морнар, а знамо да Свети Никола чува морнаре. Вративши се у своје село, Гмитар је са собом повео И свеца.

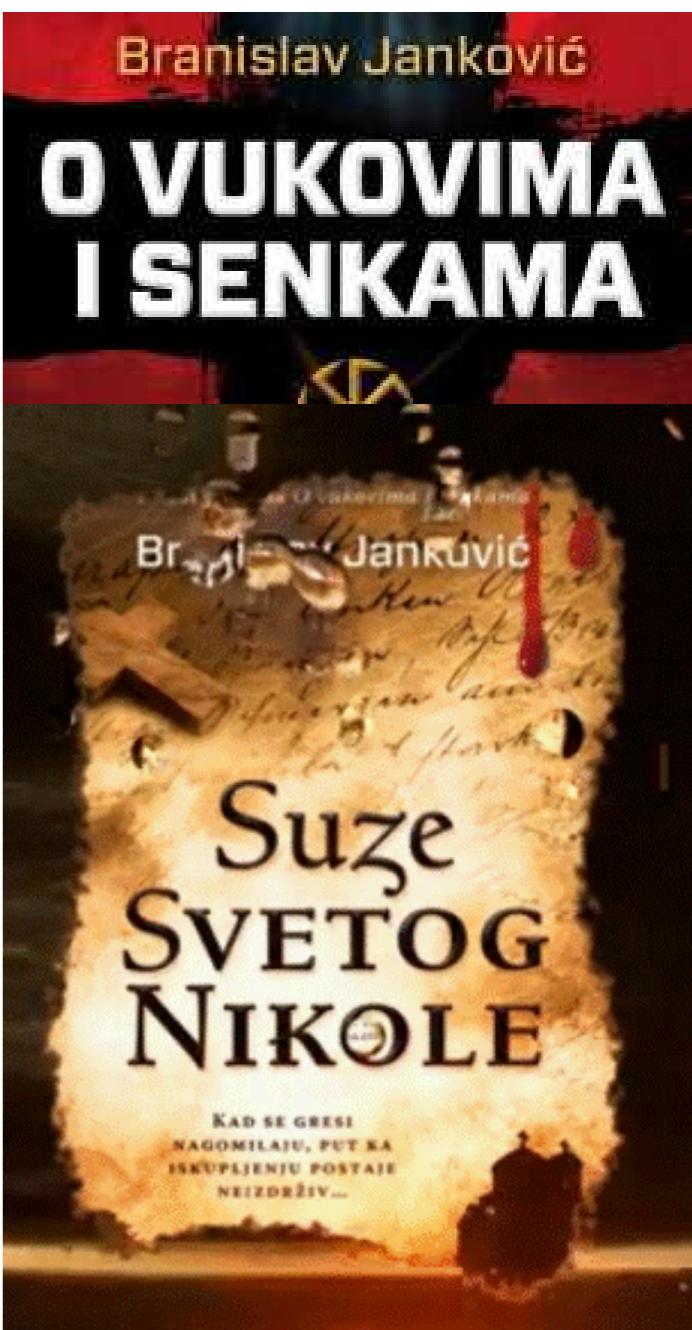
Да ли је победа над сопственим демонима кључ за проналажење унутрашњег мира?

Да, ми највеће битке бијемо сами са собом. Док је човек млад мисли да може да мења свет. Временом схвати да једино што може да промени је он сам. Али то не значи да не би требало покушати променити свет.

Илић Ана III_z

Стаменковић Милан III_z

Милосављевић Кристина III_z

Иншервју**Машемашика није баук - Жикица Перовић**

Жикица Перовић гостовао је у нашој школи. Велика нам је чест и задовољство што смо имали прилику да упознамо овог фасцинантног научника светских размара. Жикица Перовић је после завршетка постдипломских студија у Београду докторирао на Универзитету у Минесоти бавећи се темом математичке логике. Тренутно је предавач на Мира Коста Колеџу у Минесоти. Посебна област његовог интересовања и проучавања је Булова алгебра и алгебарске структуре. У занимљивом разговору са нама открио нам је нека своја размишљања и ставове.

Посветили сте живот математици, шта ви видите у њој?

Математика је интересантна из разних разлога. Прво, математика има своју правилност и ригорозности, има ту универзалност да је сви људи широм света на неки начин користе, има сличне ознаке и слично резоновање, прихватају је на сличан начин. Са друге стране, математика има и своју флексибилност и дозвољава различите интерпретације и различите филозофије, тако да су обе те стране математике мени биле врло узбудљиве. Затим, математика је кроз историју нападала неке врло важне концепте, значи није се она увек везивала само за бројеве него се интересовала и за остале концепције живота... Мени је математика увек изгледала као научна фантастика, посебно део који је истраживање, али да би човек могао да уради истраживање, онда он мора да научи неке основне занатске форме и то је тај део математике који је можда мало досадан, (једначине, алгебра). Али, то вам је као биоскоп, морате да платите улазницу да би сте уживали у филму. Тако ја видим математику.

Да ли сте свесни шта остављате иза себе и шта сте урадили за математику?

То је уопште позиција нас професора, као што други људи праве њихове производе, као што пекар пеке хлеб, као што возач вози аутобус, некако ми мање видимо те људе из сенке који раде за нас сваки дан. Тако и ми професори, мање смо свесни да радимо да приближимо те неке идеје на начин како су их неки други наши професори нама преносили. Тако да се ми трудимо да вратимо дуг који су код нас оставили наши професори. Понекад више успевамо, понекад мање... Мени је драго кад чујем да моји студенти то доживљавају врло интезивно, што значи да смо донекле направили добру комуникацију. Ја сам врло поносан кад видим колико данас има квалитетних математичара, који су професори и баве се нуком врло успешно.

Које Вам је најомиљеније признање?

Моји највећи успеси су били победе на савезним такмичењима у Југославији. Нато сам био јако поносан јер сам побеђивао у конкуренцији са ћацима Математичке гимназије, који су имали много више могућности да дођу и до стручних професора и уџбеника. Пошто тад нисмо имали специјално одељење било је много теже изоловано добити те резултате. Ипак мислим да ми је најдража моја прва награда из седмог разреда на републичком такмичењу из математике. Награда је или била трећа или похвала, значи ништа спектакуларно. Већ тад сам доживео да могу да будем у кругу некаквог националног нивоа талентованих математичара. То ми је дало велику вољу и снагу да учим.

Да ли мислите да својим радом остављате траг у историји?

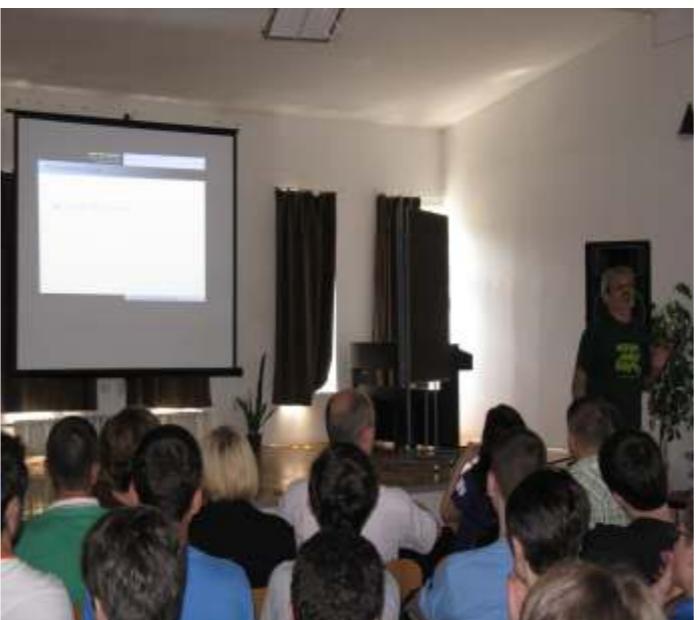
То је богами тешко питање. Историја се некад дефинише на крупној сцени... али бар се надам да ћу оставити на леп начин, кроз мој посао, моје студенте, моје радове, и ја сам сасвим задовољан са тим релативно скромним местом у историји.

Шта мислите о школству?

Школство је заиста једно врхунски важно питање за државу и држава која не посвети довољно пажње школству уствари пропушта прилику да покрене своје најјаче механизме. Како сам ја видео школство код нас, понекада ми се чинило да је можда недовољно фокусирано и организовано. Са друге стране, ако је нека активност за све ове године у држави опстала и давала заиста квалитетне резултате то је школство. То је један огроман процес, тако да у њему, наравно, има и пуно грешака и многе ствари се могу урадити боље. Наше школство производи врхунске математичаре и то у време највеће кризе. Ми имамо светске шампионе и светски признате научнике и то показује да је на том нивоу наше школство јако добро. Оно где бих ја волео да се нешто промени је то да служи за потребе овог друштва, да наши ћаци, наши студенти буду боље опремљени за оно што би требало да раде у овој држави. Мени је јасно да после свих ових времена кризе и лутања наше друштво не шаље довољно јасне поруке шта у ствари њему треба.

Која је разлика између школства код нас и у Америци?

Наше школство ја видим на дршавном нивоу. Програми, секције, све је то урађено на нивоу државе. У Америци су средње школство, као и основно, локално организовани тако да држава Америка нема никаква

права да се меша какве ће професори имати програме. Дакле, све је препуштено локалном региону који финансира школе. То значи да богатији региони имају боље школе и тако је на неки начин присутна неједнакост. Често се чује да су школе у Америци доста слабе, да су наши ученици који оду тамо звезде иако су овде осредњи ћаци јер су то све деца једне државе, брига једне државе и породице. Постдипломске студије тамо су сјајне и то је оно што америчко образовање чини врхунским па произворе и врхунске кадрове.

Шта би сте онда препоручили студентима да ли да иду у иностранство или да остану овде?

Ја мислим да за основне студије нема разлога да се иде у иностранство, посебно ако то треба родитељи да плаћају али, ако нађу неке стипендије, како год воле. Мислим да за основне студије много ширу и бољу основу могу да добију овде. За постдипломске студије је често боље да оду. Ја се надам да ће то постати лакши процес са приступањем Европској унији. Нажалост, ја сам се вратио после неколико година, али се надам да ће људи имати довољно стабилну ситуацију овде да, када се врате, живе срећно. У оном старијем периоду, када одете и када се вратите, ако вас не прихватае и ако вам се не свиђа тамо, нећете тако лако моћи поново да одете.

Ви сте због математике доста пропутовали свет. Које место вам је најомиљеније?

Лепо питање. Ја некако највише волим Француску. Јако волим Париз. То је најпријатнији град у коме сам био, волим и југ Француске, север Италије, генерално, волим Европу. Ових дана видим колико је лепа ова земља. Волим природу. Ми живимо у Калифорнији, и живот је у Калифорнији, посебно у Сан Дијегу доста упућен на живот напољу. Људи су често на бродовима, океану, имају у близини скијалишта, пустинje, доста је различите природе тако да ми често кампујемо, пењемо се уз планине и то је добар начин да се одржи физичка и ментална кондиција...

Који Вам је омиљени слаткиш?

Ја мислим баклава. Тако сам навикао у млађим данима.

Вуковић Ђурђа II₈

Интервју

Разговор са Милошем Милосављевићем

Милош Милосављевић, познати Мишке, предаје у другом и трећем разреду специјалног математичког одељења наше школе. Познат је по томе што учествује у припреми ђака за најпрестижнија светска такмичења из математике, са којих се увек враћају окићени медаљама. Његови бивши ђаци га чувају у најлепшем сећању, а будући једва чекају да почне да им предаје. Ми смо са њим разговарали о позиву професора, школи, Светосавској награди коју је недавно добио, слободном времену и успоменама са такмичења...

Колико дugo предајете у школи?

За извођење редовне наставе ангажован сам од септембра 2001. године, са паузом од годину дана. Од 1996. године, када сам био на првој години студија, укључио сам се у рад за припрему за математичка такмичења.

Имали сте могућност да бирате да ли ћете предавати на факултету или у нашој школи. Шта је утицало на Вас да донесете овакву одлуку?

Уживам у процесу наставе уколико радим са респективном популацијом у погледу талента. За разлику од тога, могуће због високих критеријума, себе нисам видео у научним водама. Утиска сам да је таленат просечног "специјалца" завидно већи од талента просечног студента математике. Склоп, пре свега, наведених околности детерминисао ми је специјално математичко одељење као једини избор у нашем граду где бих био срећан својим ангажовањем. Са ове временске дистанце ми је жао што одмах након завршетка студија нисам, као данас, био ангажован само код "специјалаца". Узгряд, након завршетка рада на факултету, имао сам примамљиву понуду и из Математичке гимназије у Београду. Љубав према нашем одељењу и жеља да се одржи и поспеши једини центар у Србији који спречава апсолутну доминацију Математичке гимназије из Београда на "терену" математичких такмичења, довела ме је до избора наших "специјалаца".

На помен специјалног математичког одељења у Нишу, многима је прва асоцијација Ваше име. Шта мислите, зашто је то тако и како се осећате поводом тога?

Не знам да је то тако, али бих можда могао да наслутим разлог уколико је то чињеница. Вероватно је у питању суперпозиција емоција према том одељењу и количина уложеног рада. "Специјалце" доживљавам као једну велику породицу којој и сам припадам. Пошто сам био и ученик друге генерације, а данас сам и наставник у том одељењу, своју улогу видим као улогу "најстаријег брата" у великој породици. То омогућава да спознате душу те породице и реагујете правовремено у погледу сваког њеног члана. Изузетно сам радостан уколико је питање чињеничног карактера. Покушаћу да интензивирам, колико год је то могуће, своју бригу о одељењу у свом даљем раду.

Знамо да сте инспирација многим ученицима, посебно такмичарима, али нас интересује да ли је Вама неко био инспирација?

Невероватно сам усхићен што је особа која је по том питању одиграла кључну улогу у мом образовању, крајем маја, после дугог низа година, посетила нашу школу и изванредним предавањем ме подсетила на школске и факултетске дане. Реч је о професору Жикици Перовићу који последњих 15 година живи и ради у САД. Осим њега дубок позитиван траг оставили су ми и професори Радослав Димитријевић, Бранко Јовановић и Бранислав Пеџарски.

Имате јако леп однос са свим ученицима којима предајете или сте предавали. Да ли мислите да је то пресудно за квалитет најбољег?

Имам утисак да је то једна од изузетно важних ствари, али свакако не једина. То је предуслов за обострано задовољство у раду и његову плодотворност.

Када Вас је избог чега привукла баш математика?

То је област која ме је прва током образовања "наторала" да размишљам. Почетком петог разреда, од свог наставника математике Славка Звездановића, добијао сам прегршт занимљивих, пре свега логичко-комбинаторних проблема, који су ми били изазовни за решавање. Под његовим вештим вођством, из дана у дан, математички свет ми се ширио и постајао све маштовитији. Математику сам доживео као игру, како са опипљивим, тако и са апстрактним објектима. На крају седмог разреда, захваљујући и изузетним резултатима на математичким такмичењима, нисам имао дилему да је математички свет нешто што је мој прави избор.

И сами сте били ученик специјалног одељења за математику. Да ли постоји нека успомена из школе коју ћете памтити?

Не бих могао да издвојим једну ствар. Доминантне успомене су ми честе лекције из људскости професора који су ми предавали. Такође, у делу који није везан за образовање, заувек ћу памтити несташлуке неких другова из одељења.

Шта мислите о данашњим гимназијалцима и да ли уочавате неке промене у односу на своје време?

Барем што се тиче наше школе, мало шта је остало исто или доживело минималну промену. Промене, из мог референтног система, углавном нису у добром смеру. Најпозитивнија промена је потенцијал ученика који уписују нашу школу. Данас је то сигурно много квалитетнији скуп ђака него што је био када сам био ученик школе. Радостан сам и због лепршавог спектра активности коју показују данашњи ученици. Најнегативнија промена ми је оскудност речника која је вероватно индукована тиме што данашњи ученици мало читају. Одсутност било какве критичке мисли о својим постигнућима, те борба за пуке бројке (оцене) без адекватног утемељења мислим да обилује као појава код данашњих гимназијалаца. Нашу школу овај тренд није заобишао.

Ове године Вам је додељена Светосавска награда. Како сте се осећали поводом тога?

То је најпрестижнија награда коју можете добити од државе за рад у образовању. Дакле, формално гледано, сврстан сам у ред најплодотворнијих наставника у Србији због чега ми је изузетно драго. У емотивном и мотивационом смислу добио сам награде које су ми драже. Реч је о неформалним наградама. Свакој медаљи ученика са којима сам радио спадају ми у ту категорију.

Добро је познато да спремате ученике за такмичења, на којима они постижу значајне резултате. Били сте члан националног тима на неколико међународних такмичења. Који резултат стматрате својим највећим успехом, а које такмичење Вам је било најдраже?

До сада сам био 6 пута у руководству националног тима Србије за међународна математичка такмичења. Та чињеница ми много значи, пошто се руководство бира у складу са степеном доприноса и ангажовања у домаћим математичким такмичењима. Међу такмичењима на којима сам био физички присутан издвојио бих овогодишњу Балканијаду и Балканијаду 2009. године. На овогодишњој Балканијади је било двоје ученика нашег специјалног математичког одељења. При томе је Жарко Ранђеловић освојио прву златну медаљу од постојања одељења, а Анђела Шарковић је освојила бронзу. На Балканијади 2009. освојили смо као репрезентација прво место, што је јединитакав резултат за тридесетак година постојања тог такмичења. На

догађају који ме је највише усхитио нисам био физички присутан. Реч је о прошлогодишњој олимпијади из математике, где је Жарко Ранђеловић освојио златну медаљу. То је једина златна медаља из математике коју су освојили наши ученици на том такмичењу. Волео бих да постоји већа свест код људи до које мере је то вансеријски, усуђујем се да кажем и епохални, резултат.

Такође, да ли имате неку успомену са такмичења коју ћете памтити?

Не знам да ли би следећа ствар могла да се назове успоменом, али ћу је укратко препричати. На прошлогодишњој Балканијади био сам аутор једног од задатака. По пропозицијама такмичења то је значило да ће руководство наше екипе бити задужено за преглед тог задатка земљи домаћину, а то је био Кипар. У руководству екипе смо били Марко Радовановић са Математичког факултета из Београда и ја. Један од ученика са Кипра је тачно решио тај задатак. Међутим, руководство његове екипе није било свесно тога и од нас, као прегледача, тражило је 3 поена за тај задатак који је вредео 10 поена. Марко и ја смо успели да објаснимо да је задатак комплетно решен и тај такмичар је добио 10 поена. Ово је неуобичајена ствар. Наиме, руководиоци екипа на Балкану показују завидну похлепу и покушавају да добију и неправдано велики број поена за чланове своје екипе, а када год су у могућности покушавају да рад ученика из других земаља омаловаже у смислу поена. Руководство Србије је једини изузетак на Балкану, а овај наш потез то додатно потврђује. Жеља за објективним математичким оцењивањем и правдом била нам је изнад плитких и неморалних циљева који владају и најбоље се могу описати са "дај и мени, дај и мени". Додатно смо били поносни на овај свој потез, пошто је такмичар са Кипра освојио златну медаљу, што не би био случај да је добио 3 поена.

Који савет можете дати ученицима који се интересују за математику?

Уз неоспорну критичну дозу талента, рад је свакако најважнија ствар за остварење високих циљева. Савет би се састојао у томе да радом дају свој лични максимум, али и да буду радознали и извуку максимум и од стране својих наставника. Прецизније, да буду радознали и доводе наставнике што чешће у позицију када ће им они рећи "Не знам". Сваки иоле одговоран наставник ће се након тога посветити задатом проблему и имаће жељу да и сам напредује. Ево још једног савета за самостални рад. Најчешћи проблем, нарочито у основној школи, је врло површинско схватање ствари, односно покушај "хватања шаблона". За напредак није судбоносно да ли сте самостално решили неки конкретан проблем, мада знања до којих самостално долазимо трајније остају. Након сваког урађеног задатка треба да се запитамо да ли смо ту стекли неко ново знање, односно да видимо шта су кључне идеје у

решавању. Дакле, треба памтити и обогаћивати базу идеја које смо видели, а не базу конкретних решења задатака.

Шта волите да радите у слободно време?

Исто ми изузетно мањка. Када га имам, проводим га најрадије у дружењу са пријатељима. Заљубљеник сам у шах и билијар и на аматерском нивоу сам добар.

Да не предајете математику, шта бисте предавали?

Уколико се ограничимо на школске предмете, онда имам само благу дилему између програмирања и физике. Обе науке су ми драге на свој начин. Маштовитост и улога математичког резона, наспрам знања "компликованих математичких шаблона" ме ипак опредељују за програмирање.

Да ли за сам крај жеши да нам кажеш нешто што те нисмо питали?

Једна од досадашњих неостварених жеља ми је била учешће у руководству екипе Србије на ИМО (Међународна математичка олимпијада) у ситуацији када има ђака из нашег "специјалног". Ову своју жељу нисам делио ни са ким, али је група бивших "специјалаца" и прослављених такмичара осетила тако нешто. Владимир Бранков, Исаило Дондић, Александар Илић,

Раде Станојевић, Никола Тодоровић и још неколико "специјалаца" на несвакидашњи начин ми је приуштила да тај сан постане јава. Наиме, у рекордном року, за само пар дана, прикупили су значајна средства за мој одлазак на овогодишњу олимпијаду која ће се одржати у Кејптауну. Ова вест ме је најпре расплакала. Несебичност коју су показали је кључ успеха "породице специјалаца". Неизмерно сам им захвалан на том потезу и надам се да ће нашим ученицима Жарку и Анђели то бити "ветар у леђа" за сјајно постигнуће на предстојећој математичкој олимпијади.

Разговор водила
Тамара Станковић IV⁸

Шта је њијајељсиво?

Инђерју са бившим ђаком Јманзије, сада врсним машемајичарем, Исаилом Дондићем

Било је право изненађење чути тако лепу вест. У данашње време, кад се све плаћа, купује, када свако гледа своју корист, мери и одмерава коме ће „више“, коме „мање“, највише наравно себи, право је чудо сазнати да још увек постоји таква врста узајамности, организације и другарства, говори професорка српског језика и књижевности, Невенка Божовић.

Очемусеради?

Наиме, Милош Милосављевић, професор математике у гимназији Светозар Марковић из Ниша, добио је позив да као ментор учествује на Математичкој олимпијади у Кејптауну, Јужноафричка Република. Пошто професор није био у могућности да потврди долазак (из финансијских разлога), скупина његових средњошколских пријатеља, који тренутно раде као врсни математичари и професори по целом свету, начинили су гест величанственог другарства и платили професору Милошу целокупно путовање до крајњег југа наше планете. Сви они бивши су ученици наше гимназије, везују их пријатељства настала у нашим клупама, међу нашим ходницима, подстакнута опет нашим професорима.

Имали смо прилику да поразговарамо са једним од њих, Исаилом Дондићем, бившим ђаком и једним од

Знамо који доћајаје јошакао да разговарамо са Вама. По Вашем мишљењу, да ли је јај јошак мало чудан?

Поред тога што је Мишкету понуђено да буде члан жирија, он ће у Кејптаун водити и ђаке Гимназије, Анђелу и Дарка, са којима је радио понекад и по петнаест сати дневно, што је и уродило плодом, јер су сада њих двоје најбољи млади математичари у Србији. Остали, и ја, сматрали смо да је права штета да он не оде тамо, јер је истински заслужио због свега што је урадио у досадашњој професорској каријери. Занимљиво је да нам је требало само дводесет и четири сата, од тренутка када нам је синуло да можемо да му помогнемо, док авионске карте, потврђено присуство на Олимпијади и целокупно путовање није било резервисано и плаћено. Није било потребе убеђивати људе, хајде дајте новаца и слично, сви знају ко је и какав је наш Мишке, па је и цела организација текла брзо и ефикасно.

Да ли се још Вашем мишљењу јојам групсивајом огдана када сије Ви ишли у школу?

Нове генерације су свакако у већој мери отуђене, нема узајамности и по мом мишљењу такве врсте другарства какво везује нас и Мишкета. Ови млади не излазе, све се своди на игрице и компјутере, мада не могу да тврдим да је данашње пријатељство слабије од некадашњег. Уосталом, видећемо резултате за дводесет година, када буду у сличној прилици да једни другима помажу. Тада ће све доћи на своје место онакво какво је.

Данас је групсиво и госија манијулајивна јојава, свако џела да искориси некоја. Да ли је јошако и када сије ви били ђак?

Било је тога увек, па и кад сам ја био ђак. Давали су, али су увек зауврат тражили нешто. Само што, ето постоје изузети.

Пробаје да дефинише јојам њијајељсива.

Пријатељство је релација између двоје или више људи, а релација је подскуп Декартовог прозвода. То је релација у којој не сме да буде интереса.

Чеја се најрадије сећаје из школских дана?

Сећам се сале за физичко, мада чујем да се мирис доста променио. Сећам се баштице, моја генерација је доста учествовала у уређивању. Од професора памтим Пеџарског, вечитог Пеџарског, Гагу психолога, Мирјану Немицу, Мацу информатичарку, Дују хемичарку... Можда не могу сада свих да се сетим, не замерите.

Мора ли машемајичар да зна још нешто осим машемајици и ешике?

Наравно! Све! Ко зна математику, ништа друго не сме да му падне тешко. Математика је основа свега, а нарочито логике и ума.

Када сије решили да је јошако се јошако машемајиком?

Дали сије размишљали о неком другом йозиву?

Љубав ка њој се јавила када сам имао десет година. Од тада је она мој живот и не престајем да је изучавам. Што се тиче другог позива, не. Можда за дводесет година седнем да смишљам шта ћу ново радити, али за сада не, само математика.

Мора ли машемајичар да зна још нешто осим машемајици и ешике?

Наравно! Све! Ко зна математику, ништа друго не сме да му падне тешко. Математика је основа свега, а нарочито логике и ума..

Када сије решили да је јошако се јошако машемајиком?
Дали сије размишљали о неком другом йозиву?

Љубав ка њој се јавила када сам имао десет година. Од тада је она мој живот и не престајем да је изучавам. Што се тиче другог позива, не. Можда за дводесет година седнем да смишљам шта ћу ново радити, али за сада не, само математика.

Када сије решили да је јошако се јошако машемајиком?
Дали сије размишљали о неком другом йозиву?

Љубав ка њој се јавила када сам имао десет година. Од тада је она мој живот и не престајем да је изучавам. Што се тиче другог позива, не. Можда за дводесет година седнем да смишљам шта ћу ново радити, али за сада не, само математика.

Радије у групсиву средину. Можеје ли да најравије било какво ѡоређење?

Прво, школство овде и тамо се разликује. Исправа, прави се грешка када се каже да је образовање на „западу“ другачије. Свака земља има свој систем, који се мање или више разликује од других. Друга грешка је то што се мисли да је тамо школовање много лакше. Није. Ученици, на пример у Аустрији, где ја радим, не иду у школу по сменама, сваке недеље им часови почињу од осам сати ујутру и трају до два или три, после чега се организују додатни часови и активности по одабиру ученика, што је нешто што овде итекако недостаје. Они проводе много више времена у школи и на пример за двојку морају да знају нешто што је код нас објективно три на четири.

Како још Вашем мишљењу школа јреба да се јошакавља време својим усјешним ћацима?

Свакако да их треба истицати и подржавати, иако су, наравно, само на папиру, бивши ћаци ове школе. Лепо би било видети слике тих ученика, споменути их, ево као ви мене у часопису. Ма било где. То доста чине у Аустрији, а верујем и у другим западним земљама. Величати своје ученике, значи имати успешну школску установу.

Нешијо за крај?

Јурите знање, не оцене

Лазар Костић III³

Иншервју

(Аван)шумарски јубилеја Александра Светозаревића

Александар Светозаревић је ученик IV1 наше школе. Можда нисте знали да је један од највећих "светских путника" међу нама. Али он не обилази туристичке агенције у потрази за најбољим или најповољнијим аранжманима. Он не путује "удобним аутобусима туристичке класе". Његова путовања су сасвим другачија. То су праве авантуре. По нешто нам је испричao о њима.

Шта те је подстакло да почнеш да путујеш и обилазиш свет?

Одувек сам имао жељу да научим и искусим нешто ново, а путовање је одличан начин да ту потребу задовољим. Преферирам да идем на места о којима најмање знам и која се ретко помињу код нас. На тај начин имам прилику да видим и доживим нешто заиста ново. Такво место не мора бити на крају Сибира, већ и у сопственом граду или околини и пут до њих може коштати колико и вечерњи излазак. Приштина је на пример, интересантна дестинација за викенд. Аутобус из Ниша кошта око 600 динара, мада је увек боље стопирати јер на тај начин боље упознајете људе који тамо живе. Ни пасош вам није потребан.

Колико су држава обишао до сада?

35, мада број држава није баш право мерило, с обзиром на то да сам кроз неке само прошао, а друге детаљно истраживао.

Које су то државе?

Немачка, Аустрија, Белорусија, Белгија, Босна и Херцеговина, Бугарска, Чешка, Кина, Естонија, Финска, Француска, Хрватска, Холандија, Ирак, Италија, Швајцарска, Казахстан, Кипар, Летонија, Лихтенштајн, Литванија, Луксембург, Мађарска, Македонија, Египат, Пољска, Русија, Сербија, Словачка, Словенија, Тунис, Турска, Украина, Грчка.

Имаши ли омиљену?

Тешко је изабрати омиљену, али рецимо Турска,

географски и културно блиска, међутим, другачија и пуна скривених изненађења.

Можеш ли да поделиш са нама неку анегдоту са путовања?

Журећи да стигнем на лансирање Сојуз ракете на Бајконурском космодрому у Казахстану, изабрао сам пут који ми се, гледајући google map, чинио као једна од главних саобраћајница кроз земљу. Међутим, после пар стотина километара асфалтирани пут се завршио, а испред мене су били само трагови точкова кроз пустину. После два дана вожње кроз песак, у камионима, поквареним аутомобилима и на крају рели возилу, успео сам да стигнем на космодром сат времена пред лансирање.

Како си успео да ускладиш обавезе око школе?

Углавном путујем током распуста, тако да имам око три месеца годишње за путовања.

Које су неке од твојих следећих дестинација?

Углавном, не планирам путовања прерано, али вероватно, Источна Азија и Индокина.

Дали си научио неке нове језике путујући?

Науче се увек неке основне речи.

Како си путовао и дали те је пуно коштало?

Авион, аутобус, брод, ауто-стоп, на шта год најђем. За путовање није потребно много новца, нпр. авионску карту до многих европских дестинација је могуће наћи за пар десетина евра, а стопирање је бесплатно.

разговор водила Марија Стефановић II,

Иншервју

О ХМЦ - Јројекту са Стеваном Павловићем

Како си уопште дошао на идеју да упишеш школу у Енглеској?

Чуо сам да постоји неки конкурс, тј. да постоји нека стипендија за Енглеску о којој се не зна много код нас и која још увек није заживела, јер је нова у Србији. Мало сам истраживао на интернету и дошао сам до адресе где се одржава то тестирање и пријављивање у Београду. Затим сам се пријавио, тако што сам послао мејл и они су ми рекли детаље. Позван сам на први круг тестирања где се пријавило 60 конкурената. Радили смо тест из познавања енглеског језика. После тога, за једно

20 дана су стигли резултати теста и испоставило се да сам ја био шести од шездесет! Првих 20 ушло је у други круг. Ми смо онда слали биографије, писали есеје о две ствари које бисмо променили у свету и, наравно, о својим личним интересовањима. Дакле: спорт, хоби, ваншколске активности итд. Након тога су они послали те радове у Енглеску, како би их лично прегледали, јасно је због чега!

После је стигао и трећи круг, он је био везан за интервјуисање ученика који су изабрани као најкомпетентнији. У тим интервјуима, са Енглезима који су дошли у Београд, тражило се размишљање и пре свега креативност. Конечно, након три круга елиминација, изабрано је троје ученика за пуну стипендију и неколико њих са парцијалном од 25 до 75 посто. То и даље није мало, јер рецимо, ако бисте имали 75 посто остало би вам још, десетак хиљада фунти.

Након месец дана ми је стигло обавештење да сам први у свеобухватном прегледу укључујући и интервју, као и све досадашње ангажовање

Описи нам мало о каквој се то школи ради?

Могу нескромно да кажем да сам добио најбољу, најјачу и најелитнију школу од свих из Србије. То је школа која има седам фудбалских тимова, у коју је

ишао Френк Лампард, својевремено и капитен енглеске репрезентације. У њу су ишли и многи лордови, серови итд. Ишао је и човек који је изумео снукер и билијар, бивши министар здравства Уједињеног краљевства, и разноразни виђенији људи. То је школа са традицијом, основана пре четири и по века, школа са 36 зграда са 5-6 фудбалских терена, 4 рагби терена, спортским центром са базеном, теретаном, са теренима за сквош и бадминтон, салама за кошарку итд. Дакле, један велики ученички центар са 260.000 квадратних метара, рецимо као мини град.

Где станујеш?

Ја станујем и живим у интернату који се налази у том центру. Ту влада једна веома јака хијерархија, где ако сте из млађих разреда у 20:30 морате да предате све електронске уређаје, дакле свој лаптоп и све остало, и гасите светло у соби и идете у кревет у 20:45. Како си старији све ти се више продужава то време. Ја гасим светло у 23:00, а најстарији, код нас 4 година, имају само препоручено време за спавање, али морају да буду у собама у 23:15. Што се тиче изласка ван школског центра, наше годиште, код настрећа година, а код њих пета, могу да излазе, док млађи немају привилегије. У интернату се налазе и Енглези којима је лакше да живе ту него да путују, а ту су и ученици из готово свих делова света. Моја школа је северо-источно од Лондона, неких 30 миља (17 минута возом). Брентвуд је луксузно место за живот. Ту има доста банкара и бизнисмена, има преко 70 ролса ројсера у граду, дакле веома богато место!

Како стојиш са језиком и како се сналазиш тамо? Дали имаш неке потешкоће у комуницирању?

У принципу, ја сам дошао са добрым предзнањем енглеског језика и веома брзо сам га усавршио. Што се тиче стручних речи, то се научи за један дан, најтеже иде, веровали или не, свакодневни говор. Енглези уче доста лакшу математику од нас, тако да стручни енглески не представља проблем. По питању алгебре и геометрије, тврдим да би сваки Србин могао да доминира над Енглезима. Наш програм је узузетно непрактичан, али што се тиче науке, дефинитивно даје најбоље резултате. Дакле, код нас се учи доста ствари које вам никада неће требати осим ако не останете у просвети или се определите за „чисту“ науку.

Како тамо функционише оценивање?

Оцене се скупљају по поенима. Имам 6 предмета а оцене су од 1 до 7 поена. Плус 3 додатна поена за неку врсту семинарског рада. Енглески ми је као предмет у почетку правио проблем, јер се ради као код нас српски, а можда и више од тога. Из математике, физике, и психологије имам 7 и тако даље. Није као код нас да свако има све петице! На пример, ако је максималан број поена 45. Оксфорд рецимо тражи 38! Нећете можда веровати, али у мојој школи нико никад није имамо 45 поена! Код Енглеза се генерално више ради практична примена знања.

Какав је начин образовања у Енглеској?

У Енглеској су средње школе углавном потпуно опште и нема специјалозованих одељења, ви тамо немате гимназије, економске, туристичке и разне друге средње школе, већ све те предмете имате на једном месту и онда можете да бирате које предмете хоћете да похађате. Ја имам следеће предмете: математика, физика, психологија, немачки, енглески, бизнис и менаџмент. Још један битна ствар јесте да је Енглеска традиционална земља и да код ње не постоји „Болоња“.

Описи нам један твој радни дан у Енглеској?

Устанем ујутру у шест, идем на пливање у 6:30 до 7:15. Потом се спремам за школу, облачим одело. Дакле, кравата, кошуља, сако, све, пошто се носи униформа у школи. У 8:00 мора да се напусти интернат. Од 8:00 до 8:30 је доручак, после доручка у 8:35 је регистрација код разредног старешине. Тада се пријављујем да сам у школи, то се зове брифинг, и после цео дан више нико не уписује да ли смо присутни, јер се код њих подразумева да нико не бежи са часова! После тога имам часове. Један часраје 50 минута. После два часа имам окупљање које траје 20 минута, као код нас велики одмор (не постоје паузе између часова). Та

окупљања могу бити генерална за целу школу где директор стоји и држи говор целој школи, или могу бити окупљања када се иде у цркву. После тога имамо још два часа, па онда имамо паузу за ручак од 12:50 до 14:00. После је поново кратак брифинг са разредним, након тога следе још два часа и онда завршавам за тај дан са наставом у 15:50. Враћамо се у интернат, где до 17:00 имамо слободно време. После тога до 18:20 је време обавезног учења, тада све собе отварају врата и пролазе васпитачи да проверавају да ли сви уче. Од 18:20 до 19:00 је вечера. После тога имамо још један кућни брифинг у 19:30, накод тога до 22:30 је слободно време. Ја сам у једнокреветној соби, ту имам кревет, комоде, сто и све основно што је потребно за учење. Спорт се јако цени, сваке суботе имамо утакмице., До сада сам играо рагби, а лети крећем на атлетику.

Какав је однос између професора и ученика?

Однос професор-ученик је менторски! Са професорима стално комуницирамо преко мејлова и после школе дакле имамо са њима стални контакт, јер и они са нама живе у том центру са породицама. Све приватне (индепендент) школе се 100% финансирају из сопственог буџета. Ако неко, рецимо, лоше уради тест, није он крив, него је крив професор! Онда се ради све испочетка, додатно, за време ручка или после школе вежба се са професором.

Нека порука свим нашим читаоцима?

Порука свим гимназијалцима јесте да ако могу, упишу факултете у Енглеској, јер су изузетни! Релативно лако се упада, а дају се после тога одмах шестоцифрено плате, наравно у фунтама!

Стефан Илић III,

Инђеревју**Школски клуб – „Чика Томина колиба“**

Још једна од специфичности наше Гимназије, је у томе што има свој клуб и то унутар школске зграде. Све што је потребно да урадите да бисте уживали и за тренутак се опустили и заборавили на школску атмосферу, која зна да буде итекако узврела, нарочито пред крај године кад се закључују оцене из свих предмета, јесте да се спустите степеницама на крају ходника у призмељу и отворите врата са десне стране. Дочекаће вас пријатна атмосфера, слична оној у кафићима: музика са неке од најслушанијих градских радио-станица, хладовина, нарочито у топлијим месецима кад је у остатку школе паклено вруће. За шанком увек наслеђен и оран за шалу „Чика Тома“, његова супруга тета Мира или њихов син Лука, нарочито омиљен код женске популације у школи. За Чика Тому се слободно може рећи да је једна од најомиљенијих личности у школи. А како да не буде, када нас свакодневно спашава од глади и жеђи, својим сендвичима, палачинкама, соковима и разним другим ђаконијама, а уз то никад ником није дао јединицу, нити је неког послао код директорке. Редакција „Гроги“-ја била је код Чика Томе и преносимо вам наш разговор.

ГроГи: Када је отворен клуб?

Чика Тома: Клуб је отворен септембра 1998. године.

ГроГи: Значи ове године славиши 16 година рада, леја шрадиција. Да ли можеше да јоменеше шта се овде све дешавало за њих 16 година?

Чика Тома: Пуно тога се овде дешавало. Док није била изграђена Свечана сала на четвртом спрату, овде су се одржавале приредбе, концерти музичке секције, прослављави смо школску славу Светог Саве. Овде је стајало око 200 људи када су били такви догађаји. У клубу се повремено одржава настава, у недостатку слободних ученицима. Ово је место где ћаци могу да се неometано друже, поједу или попију нешто, а ако треба да одговарају, онда могу да обнове или науче лекцију, напишу неки домаћи задатак који нису стигли код куће... А свако ко побегне са часа добија лекцију из лепог понашања, бесплатно! Онда професори више и не брину кад неко побегне, јер знају да су на сигурном, код чика Томе. Такође се дешавало да ћаци долазе код мене по савет, било је разних проблема које смо решавали.

ГроГи: Како си се дошли на идеју да отвориш овакав објекат?

Чика Тома: На ту идеју је дошао некадашњи директор школе Ратко Ђенић. Када је клуб почeo да ради био је јединствен објекат такве врсте у Србији. Сада сигурно негде постоји нешто слично, али је и даље Гимназија „Светозар Марковић“ једина школа у Нишу

која има клуб у својој згради.

ГроГи: Шта се највише променило у клубу од отварања до данас?

Чика Тома: Највећа разлика је у томе што је од 2008. године забрањено пушење у школи, самим тим и у клубу.

ГроГи: Да ли клуб више посећују ђаци или мају ранчи?

Чика Тома: То је већ дискутиабилно, највише временена у њему проводе они који немају час, било да су побегли или да је неко од професора одсутан, па губе час.

ГроГи: Који је најједијеванији сендвич?

Чика Тома: Сендвич са димљеним месом и качкаваљем, познат као „димљени од 120“

ГроГи: А слажкиш?

Чика Тома: Палачинка са кремом и млевеном плазмом.

ГроГи: Шта најчешће наручују професори?

Чика Тома: Професори највише воле палачинке и жито са шлагом или „без шлагом“ како често неко у шали каже.

ГроГи: Шта би си се желели да поручиш нашим читаоцима?

Чика Тома: Да наставе да посећују клуб и да што више „поручују“. Воли вас Чика Тома.

разговор водио Стефан Стојановић II₆

Иншервју

Манће, манхуе и манхве

Марта Крстић, ученица билингвалног одељења I₉ освојила је прво место на конкурсу „Савремени модели инспирисани орнаментима народне ношње Србије“ одржаног у јуну месецу у Лесковцу. Ученици наше школе упознали су већ њене радове на изложбеним паноима у априлу. То је био повод да са њом поразговарамо и нешто више сазнамо о њеним сликарским интересовањима.

Како си се ојределила за Гимназију „Светозар Марковић“?

Чула сам да су ученици ове Гимназије веома успешни на многим међународним такмичењима, па сам закључила да се овде озбиљно ради. Волела сам и фестивал „Наук није баук“ на који сам ишла сваке године. Када је дошао пријемни, знала сам да је упис у

ову гимназију моја једина жеља.

Заштo си изабрала билингвално одељење, и да ли си сага, скоро 10 месеци након упознавања са њим, задовољна?

Енглески учим од своје треће године и временом ми је постало лакше да пишем, учим и размишљам на том језику. Зато сам помислила да је билингвално одељење најбоље за мене. Веома сам задовољна, професори и друштво су одлични и надам се да ће тако остати.

Да ли си размишљала о упису у Уметничку школу Јрејиса Гимназије „Светозар Марковић“?

Не, али сам чисто из радозналости отишла на њихова „отворена врата“ где сам могла да прошетам кроз школу и видим како све изгледа. Свијало ми се то што су имали четри часа цртања за редом, али на крају, више ми се допала ова гимназија. Не морам да идем у Уметничку школу да бих наставила да се бавим цртањем.

Да ли си ишла на ван школске часове сликања/цртања?

Нисам. Све што знам, сама сам научила.

Да ли ји је омиљена форма сирија, или преферираш самосталне слике?

Оба могу да изгледају добро, али некако више волим самосталне слике.

На ком језику најрадије јишиш сиријове?

На енглеском.

Да ли намераваш да даље школовање усмериш у јомају или да наславиш као хоби?

Волела бих да једног дана упишем Академију уметности.

Дали је лако биши цртач сирија? Које су тешкотине?

Није никад лако. Мени је најтеже пало савладавање анатомије и пропорција људског тела. И даље учим да цртам позадине. Има дosta препека, а једна од њих је та да у Србији нема материјала за цртање јапанских стрипова па покушавам да искористим оно што имам на најбољи начин.

Волиш азијске сиријове, објасни нам разлику између манће, манхуе и манхве?

-Манга је јапанска, манхуа кинеска и манхва корејска. Углавном је све слично али има разлике у изгледу због различитих језика. Манхва је углавном просто цртана, без много детаља и чита се са лева на десно. Манхуа је најдетаљнија и чита се са десна на лево. Манхва и манхуа потичу од јапанске манге која има много различитих жанрова и стилова цртања (shonen, shonjo, seinen, itd.) Манга се такође чита с десна на лево што је многима чудно.

Који од ових стилова цртања је више омиљени?

Shonen.

Када би добила прилику да уђеш у једну од земаља из којих још чују стилови, коју би изабрала?

Највећа жеља ми је да одем у Јапан. Поред манге, волим јапанску културу и мислим да је јапански језик најлепши.

Независно од избора каријере, да ли планираш да осигуриш у Србији?

Ако би ми се пружила прилика да одем у Јапан, отиша бих. Америка ми не звучи примамљиво.

Да ли имаш савет за оне који имају шаленша и жеље, или их неусиси обесхрабрују?

Неуспеси не треба да обесхрабрују људе, јер ће их увек бити. Треба само да се труде све више и више, да воле оно што раде и никад не одустају од свог циља.

Порука за крај?

Поставите себи циљеве и дајте све од себе да их остварате!

Мартин поглед на школу у манћа техници

Најбољи међу најбољима - Свећосавске најраде

24. јануара 2014. ученици и професори Гимназије „Светозар Марковић“ присуствовали су Свечаној академији Огранка Вукове задужбине у Нишу, сада Друштва за неговање духовних вредности, у Градској кући поводом доделе Свећосавских награда.

Од свих пристиглих радова, учесника из Републике Српске, Димитровграда, Пирота, Прокупља, Дољевца и Ниша, по расписаном конкурсусу Друштва за неговање духовних вредности, на две понуђене теме: Слике ратног вихора и визија слободе кроз уметничка дела и Српско духовно наслеђе 150 година после Вука, рад нашег ученика III₁ Лазара Костића добио је прву награду, Илије Стојановића, ученика III₉, трећу, а рад Алексе Бошковића, ученика I₈, један је од пет најбољих радова.

Жири, у саставу проф. др Ирене Цветковић Теофиловић, Рајке Затезало, проф. и Марије Станчић Михајловић, проф., образложио је своју одлуку на следећи начин: „Од бројних текстова нарочито место заузима приповедачки рад Лазара Костића који карактерише наглашена тематска усмереност на људе, прилике и догађаје из Првог светског рата. У обимнијем рукопису испричано је

породично порекло, одрастање и тегобна животна судбина главног јунака у судбоносним годинама. У том погледу рукопис представља веома захтевну грађевину која прераста у краћи историјски роман или роман времена у којем васкрсавају бројни догађаји и бројне конкретне појаве и личности попут Диса и Надежде Петровић.

Драматични историјски догађаји за време Првог светског рата мотивисали су Илију Стојановића да кроз песму предочи пресудне моменте у животу и историји Срба. Истовремено његов рад карактерише анализа релације између историје и приче и то је важан чинилац аутентизације и поетизације књижевног наратива.“

Ученици Невена Петровић, I₃, Ана Спасић, I₃, Ана Михајловић, I₃, Андреј Николајевић, III₉, Димитрије Јовановић, III₉, Софија Павковић, IV₂ и Ана Шешлија, IV₂, похваљени су за изузетно висок степен проблемског приступа теми који су показали у својим радовима, а Невенка Божковић, Јелена Пеџарски и Марија Џеровина, професори српског језика и књижевности, за сарадњу у реализацији програма Друштва „Вук Караџић“ – Ниш.

„Ви сте дакле песник?“ Марко подскочи у столици.

„Нисам.“ Мирно рече човек.

„Како нисте, сад сте рекли да јесте.“

„Рекао сам да пишем песме, али да ли ме то чини песником? Да ли тебе то шкрабање чини сликаром?“

„Хмм“, замисли се Марко. „Па ако ја решим да сам сликар, онда јесам. Не морам своја дела никоме да показујем, ако су мени добра, то је довољно.“

„Веруј ми да није. Човек увек жели да други оцењују плодове његовог рада, колико год то порицао. Кладим се да сад желиш да ти кажем шта мислим о том твом цртежу морске траве....“

„То је пучина.“

„Ох, извини.“

Настанде кратка пауза. Марко се намршти увређен због странчевих речи.

„Знате шта, господине...“

„Шта?“ Нацери се човек, а брци му се развукоше до врхова образа.

„Ви овде седите поред борца Српске краљевске војске“, отпоче Марко свечано. „Ја, колико год младо изгледам, за неколико дана када стигнемо у Грчку, придружићу се српској војсци на Солунском фронту и борићу се заослобођење наше отаџбине...“

„Да погађам, до сада ниси убио ни једног Швабу?“ Упаде странац.

„Молим?“ Љутито упита Марко. „Нисам, али...“

„Али планираш сада. Ти то желиш да осветиш некога, зар не?“

„Овај, да, оца...“

„Није ти то паметно...“

„Господине! Ја не знам ко сте Ви, не знам Вам ни име чак, али сам само желео да кажем како је требало лепше да понашате и причате са српским херојима, нарочито када је у питању нешто што они много воле. Уметност је моја велика љубав, и жена која ми је спасила живот открила ми је ту љубав, тај свет коме тежим и коме желим једног дана да припадам. То што Вама моја пучина личи на морску траву то је...“ Замуца и наједном стаде, не знајући шта да каже.

Човек угаси лулу и избаци последњи дим. „У реду је. Разумем те. Не љути се. Уметност је, то си лепо схватио, лична ствар. Ево како ћу ти је ја објаснити. Дозвољаваш ли ми?“

„Да“, рече Марко после краћег устезања.

„Свако је види друкчије и на различитим местима.“ Замахо је рукама. „Место на коме је тражиш мора бити и место коме тежиш, савршено и јединствено. У унутрашњем облику, душевном, биће увек рођена само за тебе, у спољашњем приказивање се у сто погледа на сто различита начина.“ Зналачки је извире обрве. „Ко год да ти је говорио о сликању, није се преварио. То је најлепша уметност, али не и једина. Можеш је потражити у свему. Овај брод може бити једно уметничко дело, оно сунце што тамо далеко ко да на починак креће и оно је једно дело, читав овај рат у којем учествујеш је велика прецизна машинерија, која уклапа сваког члана на тачно одређено место у тачно одређено време, изазивајући ускомешаност не само код појединца, него у целом свету. И то је нечије дело и сигуран сам да је неко поносан на њега.“ Странац нагло захути.

„Шта Вам је?“ Затрепта Марко.

„Ништа. Видиш, она чак и не дозвољава се много говорка на ту тему. Одмах те уплете у музине нити, изгубиш се у Минотауровом лавиринту, али без Аријадниног клупка.“ Странац устаде и приђе огради. Марко није разумео последње речи.

Још једна кратка пауза, па опет странац проговори.

„Што је лепа ова вода и ово море, зар не?“

„Јесте и вама се свиђа?“

„Много. Дивим се том дубоком плаветнилу и још дубљој тами и свету који доле рони. Он не припада никоме и вечит је. Не чини ли ти се тако?“

Марко не одговори.

„Волео бих да одем тамо доле, да осетим ту мирноћу...“

„Господине Дис, молим вас уђите, хладно је.“ Појави се нека ситна женица са локницама у пурпурној хаљини и шеширићу кратког обода. Обраћала се странцу. Овај се окрену ка Марку и осмехну још једном.

„Надам се да ћемо се видети до краја путовања. Осећај се слободним да сврatiш у моју кабину, кад год желиш.

Број је 144, на палуби Б.“

Марко климну главом.

„Ја сам Марко, иначе. Нисмо се упознали.“ Додаде, док је господин одлазио.

„Моје име је... Дис, тако ме сви зову. Довиђења.“

**Свеј
Школе**

Ове године освојили смо:

Р. бр.	Име и презиме ученика	Ниво такмичења	Предмет	Освојено место или награда
1.	Иван Стошић	Информатичка балканијада, Сарајево, 7-14.9.2013.	Информатика	прво
2.	Марко Станковић	Информатичка балканијада, Сарајево, 7-14.9.2013.	Информатика	прво
3.	Душан Живановић	Јуниорска Балканијада Бугарска, 22-24.11.2013.	Информатика	прво
4.	Душан Живановић	Јуниорска научна олимпијада ИНДИЈА 2-11.12. 2013.	Група предмета	трће
5.	Станислав Тодоровић	Државно, Ниш, 15.3.2014, пласман на српску мат. олимпијаду	Математика	друго
6.	Анђела Шарковић	Европска мат. Олимпијада за девојке, Анталија, 10.4.2014.	Математика	прво
7.	Анђела Шарковић	Државно, Ниш, 15.3.2014, пласман на српску мат. олимпијаду	Математика	Прво
8.	Анђела Шарковић	Српска мат. олимпијада, Нови Сад, 5.4.2014. пласман на светску мат. Олимпијаду	Математика	прво
9.	Анђела Шарковић	Балканска математичка Олимпијада, Бугарска, 2-7.5. 2014.	Математика	Треће
10.	Жарко Ранђеловић	Државно, Ниш, 15.3.2014, пласман на српску мат. Олимпијаду	Математика	трће
11.	Жарко Ранђеловић	Српска мат. олимпијада, Нови Сад, 5.4.2014, пласман на светску мат. Олимпијаду	Математика	прво
12.	Жарко Ранђеловић	Балканска математичка Олимпијада, Бугарска, 2-7.5. 2014.	Математика	трће
13.	Никола Спасић	Државно, Ниш, 15.3.2014, пласман на српску мат. олимпијаду	Математика	трће
14.	Никола Спасић	Српска мат. олимпијада, Нови Сад, 5.4.2014.	Математика	Треће
15.	Теодора Гавриловић	Државно, Ниш, 15.3.2014, пласман на српску мат. олимпијаду	Математика	друго
16.	Јован Вјештица	Државно, Ниш, 15.3.2014, пласман на српску мат. олимпијаду	Математика	трће
17.	Јована Тодоровић	Државно, Ниш, 15.3.2014, пласман на српску мат. олимпијаду	Математика	друго

18.	Анђела Живановић	Државно, Ниш, 15.3.2014, пласман на српску мат. олимпијаду	Математика	друго
19.	Богдана Ђорђевић	Државно, Јагодина, 10.5.2014.	Математика	прво
20.	Богдана Ђорђевић	Државно, Крушевац, 13.4.2014.	Физика	друго
21.	Теодора Гавриловић	Државно, Краљево, 27.4.2014.	Физика	трће
22.	Душан Живановић	Државно, Краљево, 27.4.2014. Пласман на српску физичарску олимпијаду	Физика	Треће
23.	Душан Живановић	Српска физичка олимпијада, Београд, 7.9.2013.	Физика	прво
24.	Јанко Ранђеловић	Државно, Краљево, 27.4.2014.	Физика	друго
25.	Ирена Ђорђевић	Државно, Краљево, 27.4.2014.	Физика	прво
26.	Немања Мадић	Државно, Краљево, 27.4.2014.	Физика	друго
27.	Марко Станковић	Државно, Краљево, 27.4.2014.	Физика	трће
28.	Иван Стошић	Државно, Краљево, 27.4.2014.	Физика	друго
29.	Јована Тодоровић	Државно, Краљево, 27.4.2014.	Физика	трће
30.	Никола Крстић	Државно, Краљево, 27.4.2014.	Физика	трће
31.	Марко Станковић	Државно, Ниш, 22.3.2014. пласман на српску инф.олимпијаду	Програмирање	Прво
32.	Марко Станковић	Српска информатичка олимпијада, Београд, 10.5.2014.	Програмирање	прво
33.	Иван Стошић	34. Државни, Ниш, 36.22.3.2014. пласман на 38. српску инф.олимпијаду	Програмирање	прво
34.	Иван Стошић	Српска информатичка олимпијада, Београд, 10.5.2014.	Програмирање	прво
35.	Иван Дејковић	Државно, Ниш, 22.3.2014, пласман на српску инф.олимпијаду	Програмирање	друго
36.	Иван Дејковић	Српска информатичка олимпијада, Београд, 10.5.2014.	Програмирање	друго
37.	Михајло Коцић	Државно, Ниш, 22.3.2014, пласман на српску инф.олимпијаду	Програмирање	трће
38.	Михајло Коцић	Српска информатичка олимпијада, Београд, 10.5.2014.	Програмирање	Треће
39.	Душан Живановић	Државно, Ниш, 22.3.2014. пласман на српску инф.олимпијаду	Програмирање	прво

40.	Душан Живановић	Српска информатичка олимпијада, Београд, 10.5.2014.	Програмирање	друго
41.	Предраг Стаменковић	Државно, Ниш 22.3.2014, пласман на српску инф.олимпијаду	Програмирање	друго
42.	Тамара Станковић	Државно првенство истраживачких радова, Београд, 13.4.2014.	Информатика	прво
43.	Милош Милосављевић, професор, ментор Диплома накнадно	Математичка олимпијада средњих школа РС, Београд 25.5.2014.	АРХИМЕДЕСМатематика	Екипно друго
44.	Андреја Колић Диплома накнадно	Математичка олимпијада средњих школа РС, Београд 25.5.2014.	АРХИМЕДЕСМатематика	Друго
45.	Станислав Тодоровић Диплома накнадно	Математичка олимпијада средњих школа РС, Београд 25.5.2014.	АРХИМЕДЕСМатематика	трети
46.	Анђела Тодоровић	Математичко такмичење "Мислиша", Ниш, 10.4.2014.	АРХИМЕДЕСМатематика	трети
47.	Миљана Петковић	Математичко такмичење "Мислиша", Ниш, 10.4.2014.	АРХИМЕДЕСМатематика	трети
48.	Миљана Петковић	Осма дописна математичка олимпијада Ниш, 11.11.2013.	АРХИМЕДЕСМатематика	прво
49.	Богдана Ђорђевић	Математичко такмичење "Мислиша", Ниш, 10.4.2014.	АРХИМЕДЕСМатематика	трети
50.	Вук Ђорђевић	Математичко такмичење "Мислиша", Ниш, 10.4.2014.	АРХИМЕДЕСМатематика	друго
51.	Јанко Ранђеловић	Математичко такмичење "Мислиша", Ниш, 10.4.2014.	АРХИМЕДЕСМатематика	прво
52.	Станислав Тодоровић	Математичко такмичење "Мислиша", Ниш, 10.4.2014.	АРХИМЕДЕСМатематика	прво
53.	Иван Дејковић	Математичко такмичење "Мислиша", Ниш, 10.4.2014.	АРХИМЕДЕСМатематика	друго
54.	Богдана Ђорђевић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	друго
55.	Анђела Тодоровић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	Прво
56.	Душан Живановић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	друго
57.	Јанко Ранђеловић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	прво
58.	Станислав Тодоровић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	прво
59.	Ана Ранчић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	друго
60.	Никола Спасић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	прво
61.	Марко Станковић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	друго

62.	Теодора Раичевић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	Друго
63.	Анђелија Ђорђевић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	трети
64.	Маша Јовановић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	трети
65.	Иван Стошић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	прво
66.	Жарко Ранђеловић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	прво
67.	Анђела Живановић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	друго
68.	Иван Дејковић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	Друго
69.	Лазар Грбовић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	трети
70.	Јована Тодоровић	"КЕНГУР", међународно математичко такмичење, Ниш, 20.3.2014.	Математика	трети
71.	Филип Дужанић	Државно такмичење, Београд, 10.5.2014.	Биологија	трети
72.	Ђорђе Миладиновић	Државно такмичење, Аранђеловац, 8.6.2014.	Историја	прво
73.	Илија Стојановић	Државно такмичење, Аранђеловац, 8.6.2014.	Историја	прво
74.	Јана Ћирић	Државно првенство у пливању, Београд, 3.12.2013.	Пливање - краул	прво
75.	Душица Симић, професор, ментор	Републичка смотра ученичкxх компанијa Србијe, Бeоград, 25-27. 5. 2014.	Предузетништво	прво
76.	Алесандро Чивљак	Републичка смотра ученичкxх компанијa Србијe, Бeоград, 25-27. 5. 2014.	Предузетништво	Прво
77.	Милан Глумичић	Републичка смотра ученичкxх компанијa Србијe, Бeоград, 25-27. 5. 2014.	Предузетништво	прво
78.	Маша Ђорђевић	Републичка смотра ученичкxх компанијa Србијe, Бeоград, 25-27. 5. 2014.	Предузетништво	прво
79.	Јелена Јевтић	Републичка смотра ученичкxх компанијa Србијe, Бeоград, 25-27. 5. 2014.	Предузетништво	прво
80.	Вук Милошевић	Републичка смотра ученичкxх компанијa Србијe, Бeоград, 25-27. 5. 2014.	Предузетништво	прво

**Свеј
школе**

Бауковци ћо шесши јућ у контрастима

Овогодишњи фестивал науке, „Наук није баук“, био је одржан 28. и 29. марта у холу нишког Електронског факултета. Организатори фестивала, 50 креативних поставки из основних и средњих школа, факултета и институција, како из Србије, тако и из иностранства, и

преко 20 веома интересантних и јако поучних предавања професора и ученика, такође из Србије и иностранства, одржаних у салама Електронског факултета, испунили су и овогодишњи задатак рекордни број посетилаца (20 000) је био уверен да наук' није баук!

Десет основних школа које су репрезентовале своје поставке су биле: „Војислав Илић Млађи“ из Хума,

„Иван Горан Ковачић“ из Нишке Бање, „Душан Тасковић Срећко“ из Сићева, „Доситеј Обрадовић“ из Пожаревца, „8. октобар“ из Власотинца, као и основне школе „Краљ Петар I“, „Чегар“, „Ратко Вукићевић“, „Свети Сава“ и „Стефан Немања“ из Ниша.

На овогодишњем фестивалу су нам се, поред наше Ги-

мназије, представило и 14 других средњих школа и гимназија, међу којима их је:

7 из иностранства Македонија: СОУ Гимназија „Гоце Делчев“ Куманово, Општинска Средња Техничка школа „Наце Бугјони“ Куманово, Средно училиште на Град

Скопје „Георги Димитров“ Црна Гора: ЈУ Средња медицинска школа „Др Бранко Зоговић“ Беране Аустрија: HTL Ybbs/Danube, Austria (technical college of secondary education) Словачка: Gimnazija, Ul. L. Stura 26, Michalovce, Slovačka Италија: Gimnazija "Vitouvio Pollione" Avecano 2 из околних градова Србије: Лесковац: ТШ „Раде Металац“ Нови Сад: Гимназија „Светозар Марковић“ и 5 из Ниша: Електротехничка школа „Мија Станимировић“, Прехрамбено-хемијска школа, Уметничка школа, Школа за основно и средње образовање „14. октобар“, Електротехничка школа „Никола Тесла“.

21 факултет и институција нам се представио на овогодишњем сајму: Лабораторија за експерименталну психологију Филозофског факултета Универзитета у Београду: Висока техничка школа стручних студија из Ниша, Универзитет у Београду- Физички факултет, Електронски факултет у Нишу, Департман за хемију Природно- математичког факултета из Ниша, Менса Србије ,Завод за интелектуалну својину Републике Србије, ЕВЕС Ниш- Локално инжињерско такмичење- BEST (Board od European Students of Technology) Центар за промоцију науке, Унипедија тим, Департман за биологију и екологију Природно- математичког факултета из Ниша, Технолошки факултет из Лесковца, Град Ниш, Управа за образовање и спорт, Одсек за омладину, Група за превенцију, Астрономско друштво „Алфа, Институт „Михајло Пупин, Грађевинско-архитектонски факултет из Ниша, Информационе технологије, Географски институт „Јован Цвијић“ САНУ

, Институт за биолошка истраживања „Синиша Станковић“ Присуствовали смо бројним поучним предавањима:

„Рука у тесту“, „Свет проналазака“, „Беседништво“, „Од Клеопатре до Шекспира: историја тровања“, „Да Јупитера није било, ни нас не би било“, „Енергетска ефикасност- изазов 21. века“, „Космичке кише“, „Како честице добијају масу“, „Дебата и њена употреба“, „Орган слуха и музика“, „Матично срце моје“, „Храна као лек“, „Физичко- хемијске опасности у хранама“, „Управљање креативношћу“, „Паметни материјали“, „Картон уместо челика- машта или стварност“, „Соларна планета“, „Када рачунар почне да мисли... (увод у машинско учење)“, „Роботика- напредак технологије или човека?“, „Timelapse фотографија“, „Changing Lives“ и „Како би Google предавао математику?“.

На главној бини фестивала смо имали прилику да видимо мноштво интересантних научних изведби: „Роботи шетају“, „Покрет кроз време“, „Молекуларна гастрономија“, „Циркус сфера“, Хемијски експери-

менти“.

Поред тога, посетили смо планетаријум и присуствовали планетаријумским пројекцијама. Сазнали смо много тога о ротацији небеске сфере, сазвежђу на небу, кретање комете, планетама и њиховим сателитима.

Причали смо и играли са роботићима, сазнали који се све процеси дешавају док се у шерпи крчка ручак и како ће предавања из математике изгледати у будућности помоћу Google-а, стварали смо виртуелну природу, били у балону од сапунице и свету супротности, завирили у форензичку лабораторију и иза кулиса својих умова, схватили зашто стрес није пожељан за наш организам, путовали смо светом фотографије... Напослетку, вратили смо се својим кућама пуни задивљености, задовољства и нових сазнања, са једним великом нестрпљивим очекивањем изненађења следећег фестивала „Наук' није баук“.

Теодора Мицић, 1-7

СВЕТИ САВА- симбол љубави, праштања, истинолубља и достојанства

Свети Сава је темељ српске духовности, најдужа прича коју прича српски народ која не нестаје нити се умара. Историја српског народа постала је живот једног човека. Свети Сава је учитељ свога народа, посебно младих генерација које се рађају, одрастају и сазревају у овом тешком времену, када су многе вредности у друштву поремећене. Његова мудрост данас помаже да сагледамо себе са својим манама и врлинама и да схватимо оно што је он рекао да срећа за којом трагамо налази се у нама самима. Јубав, вера и нада су највеће људске вредности: Зато треба да их негујемо. Свети Сава је човек у чијим мислима нема мрака, човек који је уживао у лепоти, за лепоту и за сазнања. Он је наша потреба за истином и ако пратимо његов пут имаћемо ведру и поштену будућност. Школску славу смо обележили скромним програмом у чијој реализацији су учествовали ученици четвртог, другог и трећег разреда:

Њихов рад је пратила професорка Стојчић Светлана. Химну Светом Сави певао је хор "Гимназијалке", под диригентском палицом професорке Шпановић Радије. Светлана Стојчић

Овако смо прославили дан школе

Лист ученика и професора Гимназије "Светозар Марковић" Ниш

Ванредно издањеНиш, понедељак 10. март
Година MMXIV**Бесплатан примерак***СГ*
1954.ГР
ОГИ*СГ*
2014.**Славимо 60. рођендан Гимназије****На свечаној академији поводом нашег јубилеја
~ЧУВЕТЕ И ВИДЕТИ~**

♥ Овако је говорио Светозар Марковић - казује Милица Спасић.

♥ Химна – НАША ГИМНАЗИЈА - хор Гимназијалке, клавирска пратња Катарина Костић, гитаре Данило Ђорђевић, Богдан Шипетић и Богдан Бадњаревић.

♥ Песма „К'о некад у осам“ – пева Лука Милојковић, клавијатуру Стефан Лазић - плешу и успомене евоцирају професор Лука Павловић и некадашња ученица Милица Мишић.

♥ Аматерски филм „Матуранти '71“.

♥ Представљамо садашњу генерацију: Миљана Петковић, Александар Арсић, Стаса Гејо.

♥ „Зашто волим школу?“ – одговор Маријане Раковић уз помоћ Милоша Стефановића и Марије Стефановић

♥ „Фатише оро нишке девојке“ певају Станислава Петровић и Милица Петровић.

♥ Час филозофије – лекцију предају Маријана Раковић, Александра Станојевић и Илија Илић.

♥ Све о гимназијским олимпијцима – проф. др Драган Гајић.

♥ Песма „Балада“ – казује Илија Илић.

♥ Све о фестивалу „Наук није баук“.

♥ Добитник Светосавске награде Милош Милосављевић, професор математике.

♥ Представљамо часопис наше Гимназије „Гроги“.

♥ Представљају се наши билингвалци Јана Анђелковић, Новак Челебић, Ива Јоцић, Илија Стојановић.

♥ Младалачка енергија и игра – реп група.

♥ Школска компанија „Кандела“ – Немања Милошевић.

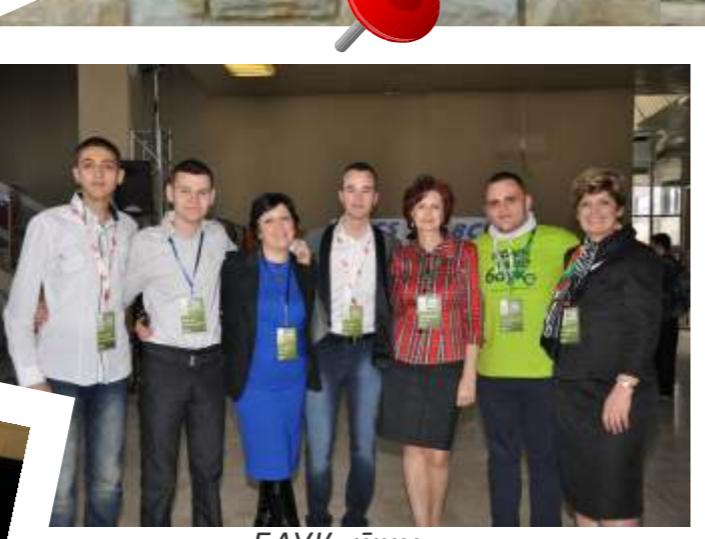
♥ Последња у реду, а прва по заслуги директор школе Олга Драгојловић.

♥ До следећег рођендана опраштамо се уз песму „Рођени смо једнаки“ – Хор Гимназијалке и солисти: Грубер Милица, Костић Катарина, Милосављевић Ана, Милојковић Лука. Диригент: Радија Шпановић.

Музика: Милан Минча Марковић Јана IV₂
Текст: Цветановић Јана IV₂

*Свако
видети*

Зид успеха

„Романсујмо романсу“ (Romancing the romance)

У среду, 9. априла у међусмени, у Свачаној сали наше школе, одржана је приредба посвећена романтичарима и свима који се тако осећају, под називом „Романсујмо романсу“ (Romancing the romance). Глумило се, рецитовало, певало на српском, енглеском, француском, немачком, руском и јапанском језику. Ученици првог, другог и трећег разреда су нам на занимљив и духовит начин, кроз скоч замишљен као необавезан разговор у кафићу, причали о различitim врстама љубави: према момку или девојци, према породици, пријатељима, брату или сестри, деци и родитељима, домовини, природи... Закључак је био да све љубави дубоко осећамо, али их не можемо поредити. Скоч су прожимале песме најчувенијих светских романтичара: Бајона, Игоа, Хајнеа и других и то на језику на коме су оригинално настале. Публика је имала прилику да види и један део балета „Копелија“ који нам је извела Јована Ристић из I₆, као и да чује једну јапанску

песму о пријатељству у извођењу Саре Ђумић из II₅. За крај су нам Невена Савић и Тијана Костић из I₆, уз пратњу гитаре, отпевале песму Плавог Оркестра – Сава шико ћече.

Цео програм је трајао непун школски час, а одушевљена публика је наградила аплаузом све учеснике. Надамо се да сте уживали.

Стојановић Стефан II₆

Руско вече

Као најава предстојећем фестивалу „Наук није баук“, дана 24. марта 2014. године у свечаној сали наше Гимназије одржано је руско, поетско вече под називом "Руске престонице" а припремили су га и извели чланови секције за руски језик. С обзиром на то да је тема фестивала супротност, у Русији се могу издвојити

раскошним балским дворнама, где су у ритму валцера клизили по паркету парови. Москва је, са дуге стране, био весео, живахан град и због тога је настао плес под називом кадрил. А шта све могу да учине руска вотка и црне очи, чули смо од наших гостију из Прве нишке гимназије „Стеван Сремац“. Професор Гајић је казивао стихове Јасењина, а завршни део вечери је припао песмама хора из Алексинца. Програм је припремила професорка руког језика Биљана Илић. Уживало се у руској речи, стиховима Пушкина, Цветајеве, Асејева, Јасењина, плесао се валцер и кадрил.

Павловић Анђела II₅

два града, различита као небо и земља. Један је државни центар- Петербург, а други духовни- Москва, а оба су специфична по својим знаменитостима. Петербург је остао запамћен по обиљу дворца и

A Streetcar Named Desire

Енглеска драмска секција Гимназије „Светозар Марковић“ припремила је изведбу представе Тенеси Вилијамса Трамвај звани жеља. Текст за представу су прилагодили професорка енглеског језика Душица Симић и режисери, Алекса Здравковић и Милица Тодоровић, ученици трећег разреда. Глумци су били Михаило Светозаревић (Стенли Ковалски), Јелена Владејић (Бланш Ди Боа), Марија Стефановић (Стела Ковалски), Страхиња Премовић (Харолд Митч), Ђорђе Петровић (Стив Хабел), Даша Ђорђевић (Јунис Хабел), Лаза Костић (Пабло Гонзалес), Станислава Николић (медицинска сестра) и Алекса Бошковић. ИТ подршку пружили су Младен Ђурић, Александар Глигоријевић, Марко Илић, Лазар Илић и Лука Јанковић. Представа је премијерно 5. марта одржана у Луткарском позоришту уз гостовање америчког амбасадора. Поновно је одиграна 9. априла у Свачаној сали школе за госте из Аустрије и Француске. Последња представа је била 5. јуна 2014. и имала је хуманитарни карактер. Сав новац од продатих улазница донација је Техолошкој школи у Параћину погођено од стране поплава.

A Streetcar Named Desire

Written by Tennessee Williams

DIRECTED BY: MILICA TODOROVIC & ALEKSA ZDRAVKOVIC

JELENA VLADEJC - MIHAJLO SVETOZAREVIC

MARIJA STEFANOVIĆ - STRAHINJA PREMOVIC

STANISLAVA NIKOLIC - DASHA DORDEVIC | ALEKSA BOŠKOVIĆ | LAZA KOSTIĆ | OKRJE PETROVIĆ

Ученици, ученицима

Gimnazija "Svetozar Marković" izvešće humanitarnu predstavu "A Streetcar Named Desire" u Narodnom Pozorištu u Nišu
5. Juna, sa početkom u 19:00 časova.

Замолили смо ученице Јелену Владејић и Дашу Ђорђевић, које глуме у представи, да нам одговоре на неколико питања и кажу нешто више о представи и можда заинтересују особе које нису имале прилику даје погледају.

Јелена, јредсјави се украјко нашим чијаоцима.

Јелена: Идем у билингвално одељење прве године. Бавим се писањем прича и песама, а имам и свој блог. Ако вас занима шта пишем, можете погледати на веб адреси acidinkdrops.wordpress.com

Реци нам која је јвоја улоја у јредсјави?

Јелена: Тумачим улогу Бланш Дубоис, жене средњих година, која преживљава тежак нервни слом након смрти свог мужа. Обраћа се сестри и зету за помоћ и вешто плете мрежу лажи у коју увлачи многе мушкарце.

Дали ји се ова јрича у јредсјави дојага?

Јелена: Као прича, изузетно је занимљива, али такву ситуацију никоме не бих заиста пожелела.

Чија је била идеја да радиши баш ову јредсјаву?

Јелена: Идеја је била наше менторке, професорке енглеског језика Душице Симић, чија је ово омиљена представа.

Дали си на јочејку Јријрема била уплашена како ће је огираши ову веома озбиљну јричу?

Јелена: Била сам усрдцеђена на сопствени удео у целини и надала се да ће остатак екипе бити посвећен представи и морам признати, нисам се разочарала.

Какво искуство за јебе јредсјавља један овакав велики јројекаš?

Јелена: Ово искуство је свакако значајно. Изји пред људе било у школској сали, Луткарском позоришту или на славним даскама Народног позоришта, осећаје непоновљив.

Дали имала некој лумачкој искуству?

Јелена: Глума ме је одувек занимала, па сам користила сваку прилику да учествујем у представама, чак и у основној школи, али је глума за мене увек била више хоби.

Која ји је сцена била најшешка за извођење?

Јелена: То је била задња сцена. Имали смо потешкоћа код сценског покрета, при том мислим на део када ме обарају на под. Захваљујући великој помоћи мојих колега извели смо и то без већих потешкоћа.

Где сије све изводили јредсјаву?

Јелена: У Луткарском позоришту, чијем особљу морам посебно захвалити на преданости и помоћи да премијера буде изнад очекивања. Наступали смо и у Свечаној сали школе пред ученицима из Аустрије и

Француске.

Дашо, кажи нам нешто украјко о себи?

Даша: Ученица сам билингвалног одељења, смер енглески језик прве године. Свирам клавир, завршила сам нижу музичку школу.

Реци нам нешто више олику који ји јумачиши?

Даша: Јунис је једна средње вековна жена, мушкибањаста, препознатљива по свом чврстом карактеру и јаком гласу. Она је комшиница која воли да гледа туђа после и удата је за Стива.

Дали ји је ово јрви јујаша гајумиши?

Даша: Да, ако мислите на представу оволових размера.

Дали си имала јрему јред извођење?

Даша: Не, није ми први пут да излазим на сцену. Сви смо били изузетно сугерни у себе због проба које смо имали.

Ко јумиши у јредсјави Јоред Јелене и јебе и из које су године?

Даша: Марија Стефановић, Страхиња Премовић, Михаило Светозаревић, Ђорђе Петровић, Лаза Костић, Алекса Бошковић и Стаса Николић.

Осам јумачаца, којој чини ваш јим?

Даша: То су режисери: Алекса Здравковић и Милица Тодоровић и IT тим: Александар Глигоријевић, Марко Илић, Младен Ђурић и Лука Јанковић.

Која ји је сцена из јредсјаве највише дојага?

Даша: То је пета сцена, зато што ми је било занимљиво док смо вежбали технике шамарања. (смех)

Колико сије чесћи имали јробе? Да ли су биле напорне?

Даша: Углавном смо имали пробе 2-3 пута недељно од по неколико сати, али нису биле напорне, јер смо се увек добро забављали.

Дали ји је било јешко да ускладиш обавезе око јредсјаве и школе?

Даша: Већина професора је имало доста разумевања и нису нам правила проблеме око тога, али смо имали периоде када смо имали пробе по читав дан, те је тада било мало теже ускладити време.

Планирали се и следеће године објораш у некој јредсјави на енглеском?

Даша: Да, једва чекам да видим шта нам је следеће на репертоару. Надам се нека добра комедија.

Интервју водила: Стаса Николић 1/9

Деда Мраз стигао до малог Милинка

Уочи новогодишњих празника, упознали смо се са тужном причом малог Милинка Костића, из села Мерђеза, 25 км удаљеног од Куршумлије. Милинко је веома паметан дечак, који иде у четврти разред основне школе из овог села, која је већ дуги низ година без струје, воде, али и ученика. Његова жеља била је да упозна Деда Мраза. Ученици наше школе испунили су жељу малог Милинка. Тренутак када је дечак угледао Деда Мраза не може се описати. Када га је видео са врећом пуном поклона, Милинко није веровао својим очима. „Ваљда је прави, изгледа баш као на сликама, носи и поклоне“, мислио је Милинко, јер га никада до сада није видео. Онда је уследило још једно изненађење. Заједно са Деда Мразом, у Милинково забачено село, стigli су и његови нови другови, који су желели да му улепшају новогодишње празнике. То су били ученици наше Гимназије. „Идеја да на овај начин обрадујемо Милинка Костића, из села Мерђез за које нисмо ни знали где се налази, дошла је од директорке наше школе Олге Драгојловић и професорке психологије Светлане Николић. Чим смо чули причу о малом Милинку који је једини џак у овом планинском селу, кренули смо у акцију. Придружила се цела школа. Сви су сакупљали одећу, слаткише, школски прибор и играчке за нашег новог пријатеља. Све смо спаковали у велике новогодишње цакове и кренули пут села Мерђеза. Да Деда Мраз стигне до свог одредишта, овог пута нису помогли ирваси, али су се ту нашли возачи „Сафари“ клуба, којима дугујемо велику захвалност. Од свих поклона, Милинку се највише допао школски прибор и нови ранац. Причао нам је о себи, али и о новој учитељици Бојани Величковић, која

је напустила свој град Крагујевац и отишла у село да предаје свом новом џаку. Пред полазак, заједно са Милинком украсили смо новогодишњу јелку, што га је много обрадовало. Када се настава завршила, Милинка је чекало још једно изненађење. Од школе до куће први пут није пешачио. До саме капије стигао је ципом „Сафари“ клуба. „Речи су Алексе Цветановића, учесника хуманитарне акције. Да цела акција успе потрудили су се: Алекса Цветановић, Димитрије Стојановић, Богдана Николић, Мили-ца Срдановић, Анита Богдановић, Александра Ђорђе-вић и професорка Светлана Николић.

Алекса Цветановић II^а

А са ваше леве стране... ДЕЛФИ - екскурзија

III разред

Ако мене питате... а не питате ,зато што, ако ћемо искрено, ко жели да зна ? Да ли брижан родитељ који кришом чита ове стране да нађе шта клинци смерају и какву пропаганду сада шире ? Или можда баш онај шмокљан који већ 3 године мерка исту цуру само да сазна да је неко ко је имао много више среће, а и алкохола, одузео њему исту ,испред носа, па сада жели сочне детаље ? Шта ? Баш ти, свети читаоче, желиш да знаш како је било на нашој пустоловини ? Па то је сјајно. Хајде онда, привуци столицу, смести се крај неког камина и удуби се у причу коју ћу сада покушати да пренесем на ове стране.

Елем наша мала пустоловина почиње као и свака добра прича, у рано јутро. Кева прави сендвиче са печеницом коју једва чекаш да окусиш, сама помисао тера воду на уста. Ђале те дрма по 30. пут јер, јелте будилник је престао да има дејство још пре пар година уназад. Чекај, стани. Не интересују вас сендвичи? Ђалетов јутарњи задаћи? Вероватно вас онда интересује боја аутобуса? Не? Боже, како је вама читаоцима тешко удовољити.

Ако памет добро служи кренули смо око 3..или је можда било 4, нико не зна. Аутобус је био онакав какав се и очекује . Нисмо ни изашли са паркинга, а већ су пале прве слике, сваки тренутак је драгоцен ! Све се мора документовати! Млади фото- журналисти морају испунити квоту од 10 слика по минути или ће им руке отпости! Наравно, морате узети у обзир да су ово јутарњи часови, слике са изласком сунца уз хаштаг #sunrise су оно за шта просечан средњошколац живи. Пут који сам, морам признати, великим делом провео у фетус положају, непријатно наслоњен уз мог драгог сапутника (не, није била девојка о којој маштам већ трећу годину за редом, колико год да сам то желео) је био такође очекиван. Нека пољана овде, нека река

тамо, ма ко још гледа те ствари када у позадини чујеш Ацу Лукаса и питаши се како си доспео у ову ситуацију. Већ сам потрошио једну реченицу, ипак је цела сврха овог члanka пропаганда, мора се рећи шта се видело и још битније шта се осетило ! Ако још једном споменем Ацу Лукаса, оде ми глава. Упс, опет рекох.

Наша прва битна станица је био Солун. Чисто да кажем да сам покрио неки битнији детаљ у овом списку, споменућу Зејтинлик. Српско, а и савезничко војно гробље из првог светског рата је стварно чудесно. Већина ученика се обрадовала изласку из аутобуса као и дека Ђоле када су му професори уручили ракију. За вас који не знате, Ђоле чува српске гробове на Зејтинлику. Савршена мешавина старог мудраца и језивог деке или његове речи су биле пријатне и лепа промена, ако узмемо у обзир да се последњих пар сати слушао *кхм*. Нисам много схватио Ђолетову мешавину српско-македонско-грчког језика или знам да је навео доста бројева. Ако издвојиш пар секунди и размислиш да су свити бројеви некада имали име, нису увек били бр.24 чије је место заувек забележено на земљи. -МА ШАБАНЕ КАКВИ БРОЈЕВИ, ДАЈ АЦУ ОПЕТ!! Полако верни читаоче, биће! Наш пут се убрзо наставио. Кратак 'обилазак' града се завршио у Паралији. Хотел у којем смо били смештени је био... па био је. Барем је храна била добра! Мада, онај ћевап је деловао сумњиво. Сигуран сам да стомачни проблеми које сам искусио те ноћи нису имали никакве везе са тим. Ма, што уопште настављам да пишем ово ? Вас не интересују моји стомачни проблеми, вас интересује како је било у дискотеци! Ко се са ким смувао ? Да, да, не секирајте се, задовољићу ваше потребе за трачевима ускоро. Дискотека је била у (благо речено) непрактичном делу града. Мештани је вероватно користе као складиште или за рибарске ритуале па су одлучили да је отворе за наивне туристе. Не знам за друге, мени је лично остављала утисак једног од оних места са којег се људи не враћају... АЛИ, али, па нема али. Дискотека није била дискотека уопште. Била је простор у којем је насумичани грчки пустолов алтернирао две песме три сата. Барем је пустио једну песму од *кхм*, на томе сам му захвалан. А сада, онај део који сви чекате ! Ко се са ким смувао питате ? Хехе. Па био је онај плавушан који се смувао са оном бринетом па га је она преварила са нашим вољеним Ђ-ем који је искусно, у тренутку преваре, направио транзицију на песму *кхм*. Шта, нисам задовољио ваше потребе за трачевима ? Опростите, ако сте стварно очекивали да ово буде тај тип уметничког дела онда није требало ни да почињете са читањем.

Ноћ се за мене завршила онако како сам се и бојао да ће се завршити.У кревету.Не, са мном није била девојка о којој маштам већ трећу годину за редом.Прву ноћ сам провео у друштву пријатеља, уз хладну ракију смо дочекали зору.Ха! Наравно да нисмо. Каква ракија у

нашим годинама, глупости !

Уредници ми кажу да морам посветити велику пажњу овом наредном дану..Зато неће бити простих шала и комплексних реченица овде. Дан је почeo погледом на "планински масив" познат као Олимп. После благог доручка (још увек сам био под утиском ћевапа) нашли смо се опет у нашем скромном аутобусу. Море овамо, манастир тамо и ето нас у Атини! Идемо, трећи дан. Чекај, чекај, чекај. Па како трећи дан?Шта се издешавало између јутарњег омлета и вечерње пилетине?Па било је доста глади, доста унутрашњих сукоба са кобним ћевапом, и по који манастир.Аха, да Метеори су били. Као особа која је већ пар пута посетила Метеоре нисам био један од оних који је имао потребу да своје искуство пренесе у пикторијалну форму. Не сумњај читаоце , и таквих је било. Моју пажњу су више привлачиле хиљаде и хиљаде одељенских слика.Није да нисам обожаватељ одељенских фотографија, напротив и сам их имам доста, тако да бих деловао као лицемер када бих рекао супортно.И наравно, било би неморално са моје стране када не бих споменуо и оно што ми је скренуло пажњу са дивних новоформираних успомена на Метеорима. Не, није ми се обратила девојка о којој маштам већ трећу годину за редом.Био је то рачун у ресторану надомак Каламбаке. Ја се плашим мало чега.Страх од родитеља је стао када су се помирили са првом јединицом.Страх од професора је стао када сам схватио да нам могу бити пријатељи.Али страх од 15 евра за салату ће ми заувек бити у глави.Но добро, напокон смо стигли и у ту Атину. Град је био већи него што сам очекивао.Лично волим да уживам који минут када ступим у неко ново место.Поготову када је тако грандиозно као ово.Цеца у позадини је отежавала то у велиkim количинама.Било је добро напокон изаћи из аутобуса.Да сам провео још који сат у њему вероватно

бих морао да му дам име и да га упознам са родитељима.И онда је, наравно, наступила и вечера.Да, били су и ћевапи.Меркали смо се мало, али сам се на kraju одлучио за пилетину.Боље спречити него лецити. Пре него што наставим ,треба нагласити да смо били подељени. Тако да једино могу документовати искуства из хотела у којем сам ја био, зато што други нисам ни видео.И, да, знам да сте већ претпоставили да је девојка о којој маштам већ трећу годину за редом била у другом хотелу.Па што не би била?Слобода која нам је била омогућена те ноћи је стварно била више него што сам очекивао.Свако има неку приватну визију како просечна ноћ на екскурзији треба да изгледа.Неки себе виде у кревету, надајући се (узалудно, наравно) да одспавају мало и надокнаде изгубљени сан.Други себе виде на дну чаше надајући се да им варијације етанола донети храброст коју у супротном немају.Ја себе видим негде између ова два типа.Моја ноћ није била ништа изнад просека.Ако сте очекивали да вам кажем како смо поломили који прозор или поплавили које купатило били бисте разочарани. У овом тренутку сте требали да схватите да ваша очекивања постоје само да буду изневерена, тако да наставимо са пустоловином. Јутро увек доноси неки осећај интерног задовољства.

Мрзим јутра.Планинског масива познатог као Олимп није било, а ни ћевапа.Замениле су их залихе галета које је кева спаковала. Већ смо били у аутобусу када сам схватио да више нисам у хотелском кревету. Штета, баш ми се свиђао хотелски кревет. Био је тако пријатан. Мислим пријатан док је био читав. Нада да ћу спавати у аутобусу је убрзо била одбачена.Била је ту нека жена. Била је матора, мада сви изнад 55 сумени матори. Рекла је да се зове Љубица или можда Милева, не знам стварно, колико сам схватио жена има више имена него Чола песама. Између петоминутних дремки сам чуо и по неку реч коју је Љубомилева поделила са нама. Жеља да изађем из аутобуса овог пута није била присутна због интимног односа који сам почeo да развијам са њим, већ зато што ме је Љубомилева полако доводила до прага лудила. Колико год да је причала увек је налазила нешто ново да подели са нама.

Добијајући особине вампира, већи део дана сам преспавао. Када је било неопходно пробудити се, просто сам се кретао без неке посебне намере, ишао сам тамо где ме је група водила. Сећам се неког канала. Ваљда Коринтски, мозак тешко функционише у лошим условима. Подлошим условима подразумевам мање од 2 сата квалитетног сна.

-ШАБАНЕ БРЕ КАКАВ САН БРЕ, ДАЈ АЦУ БРЕ!!! Ах, добро. Држећи се плана и програма наш дан се завршио у дискотеци. Морам признати, у односу на прошлу дискотеку, ова је била боља. Додуше нису били неки посебни стандарди. Не знам шта у вези сепареа у мени буди потребу да се увалим у угао и заборавим своје

бриге али драго ми је што тај осећај постоји. Уз часу белог вина (да, пио сам вино у дискотеци) наздравио сам са драгим пријатељима и ноћ је званично почела. Класични симптоми интровертности су у мени присутни од млађих дана, ретко шта може мене да натера на ноге. Збуњено сам посматрао како сви машу својим знојавим телима у невиђеном трансу. -МА ТАКО ЈЕ, АЦА БАЦА У ТРАНС!! Па, у ствари све песме су биле стране.-ПА СТРАНЕ, АЦА БАЦА У СТРАНУ!! Интровертна душа у мени је просијала новим светлом. Интимно познавање страних и старијих песама је у мени напокон дошло до изражаваја. Просто нисам могао да сакријем осмех када сам чуо "Wake me up before you go", а када су пустили "Sexbomb"... па, рецимо само да је за мене све било како треба. Још само да ме је обрадовала девојка о којој маштам већ трећу годину за редом, али много би било. Где сам? Које је ово место? Како сам доспео овде? Зајто, о Бозе, зајто ми је Gucci мајица мокра?! Чекај бре, па ја немам Gucci мајицу. Слика постаје бистрија и схватам да сам у хотелској соби. Још једно дивно јутро. Мрзим јутра. Конкретно, мрзим ово јутро зато што не знам како сам завршио у соби. Последње сећање ми је "Sexbomb" и онда мрак. Сигурно ниста критично. Мислим давас полако умара ова скрипта, да ли сам у праву? Пошто мене умара. Тешко је налазити речи и сместити их у неку компактну форму. Да урадимо мало fast forward, шта кажете?

Четврти дан, Боже мој тек смо на четвртом дану. Елем, четврти дан је био крајње незанимљив, доручак/аутобус/храм/аутобус/ и опет банкрот од ручка... Додуше, морам истаћи да смо посетили Акропољ. Стварно јесте предиван тестамент и натера вас да постављате она битна питања. Како оваква дивота може постојати у свету? Да ли је човек, небитан какав јесте, могао да сачини овако нешто и да у том делу остави отисак божанства. Зашто је она девојка? Зашто ме гледа онако? Да нисам вальда био синоћ са њом? Надам се да нисам, чуо сам да се свића Лемију из Врежине, гадан тип.

Из прошлих искустава сам научио да превелика очекивања обично изазивају разочарање. Ментална припрема коју сам приредио себи за 'таверну' је била велика. Када преко педестаст људи заједно уђе у кафанду, знаш да ће бити проблема. Не кажем да сам велики познавалац кафана, нисам имао прилику да идем у много њих и мислим да могу на прстима да преbroјим колико сам пута био. Али, сигуран сам да, када се гураш са оратком док он узима зелену салату нешто није у реду.

Послужење је било толико испод просека да је ушло у конкуренцију за центар земљине теже. Барем је деловало као да су се искрено потрудили око читавог спектакла. Плес две dame је мени привукао пажњу, ипак сам мушки. Девојкама је вероватно привлачио пажњу ентузијастичан Грк. Деловало је као да пушта бркове са намером да пркоси самом Вуку Каракићу, али морам признати да је и он имао шта да покаже по питању наступа.

Никад нисам разумео посебну вредност коју људи придају последњој ноћи било ког путовања. Последња ноћ је за паковање, спавање, припремање за пут који следи. Ноћ пре последње је та када сваки облик граница нестаје. Барем за мене. Не сећам се много те ноћи, оно чега се сећам је да је била лепа. Сећам се наслеђаних пријатеља и неке песме у позадини. У тренутку када се сетим имена песме заборавићу да смо њу слушали. Да, дошло је време да и ја мало будем патетичан, вероватно има везе са Џејмсом Блунтом на радију.

Пети дан је почeo као и сваки други. Пробудио сам се у кревету, нисам знао где се налазим и питао сам се на чему ради моји организам. Вероватно сам развио неки облик фотосинтезе пошто нормални оброци и количина сна су за мене давно постали само сећање на боља времена.

Већ сам споменуо процес који се понавља, доручак/аутобус/ручак/аутобус/вечера/party hard/спавање. Зашто би се овај дан разликовао? Из давно већ досадне Атине смо прешли на Делфи одакле смо уз благослов Питије продужили за Солун. До краја дана свако је завршио у оној соби одакле је и пустоловина почела и, пре него стосам знао, већ је било јутро.

Последњи дан. Све што почне мора да има крај. Концепт краја је оно што даје било ком путовању вредност. Када сам се пробудио тог јутра, нисам имао осећај да је био последњи дан. За мене је био као и сваки други до тада. Додуше, вратио се планински масив познат као Олимп али поред тога није било других значајних разлика. Када је моји преморени мозак почeo полако да повезује нити и да схвата да је ово последњи дан и да ћу за који сат бити у свом кревету, морам признати да није био баш

леп осећај. После тог јутарњег савежђа све је кренуло брзим темпом. За трен ока нашли смо се сви у аутобусу и поглед на планински масив познат као Олимп ће заувек остати само успомена. Барем до следећег освајања. Када сам почeo да пишем овај мали чланак од редакције сам добио стркитна упуства: "Одговори на задата питања". Шта је било најзанимљивије? Шта те је насмејalo? Шта је било најдосадније? Шта је било незаборавно? Не знам да ли сам одговорио на сва њихова питања, сврха пропаганде ће се проширити другим медијима, хтео сам само да поделим своје лично искуство са вама.

Епа, драги читаоче, хвала што си издржао овога, надам се да су моје успомене донеле барем који тренутак смеха твом животу као што је ова екскурзија донела шест дана смеха и драгих сећања мом.

Утисак са путовања у древну Грчку

Путовање у древну Грчку увек представља изазов, јер је то повратак на сам извор цивилизације, корачање стазом вечности и улазак у свет у којем време стоји опчињено, дивећи се непролазно лепоти људског генија. Путнику-зналцу такво путовање увек доноси нова сазнања, јер он путује слажући у својој машти изнова и изнова чудесни мозаик тог тајанственог света и необичног језика. С друге стране, оне који кроз тај свет путују затворених очију, древни стубови близким погледима срећу, и тада их, бар на тренутак, окрзне магија прошлости будећи у њима мутно осећање да су део некаквог чудног јединства, мрачног и дубоког.

Маријан Мишић,
професор српског језика и књижевности

I разред

Средином априла смо, заједно са ученицима седмог разреда, били на екскурзији, која је по жељи већине ученика била западна Србија. Првог дана обишли смо цркву Лазарицу у коју нисмо могли да уђемо због литургије. Следећа станица био нам је манастир Благовештење, где је свештенику требало мање времена да нам исприча о историји манастира, него нама да дођемо од аутобуса до манастира. Последње што смо посетили тог дана било је етно село у Сирогојну где смо после дужег времена видели снег. Били смо

сместени у хотелу „Дрина“ у Бајиној Башти, где је била и дискотека те вечери. Други дан је почeo возњом на Шарганској осмици где смо имали обезбеђен ручак за тај дан, након чега смо обишли Дрвенград. Последња посета екскурзије био је Златибор. Са Златибора смо кренули са закашњењем због пар ученика који су се изгубили. Иако се возач пар пута изгубио, ово је била екскурзија за памћење.

Никола Стаменковић I⁴

**“Проверите да ли сте заиста добар човек.
Помозите онима који вам не могу узвратити” Д.Радовић**

Ванредно стање у земљи, тв – преноси Србије претворене у мутну воду са крововима кућа који једва вире изнад, евакуација, људи који висе на сајлама хеликоптера – слика Србије коју смо ових дана пратили и која је потресла народ. У центру медија биле су евакуације, спасиоци и угрожени људи. Сва пажња била је усрдсређена на 'прве редове', односно на оне који су могли одмах да учине оно најважније – да спашавају. Дивили смо се правом јунаштву спасилаца у чамцима и хеликоптерима који су, понекад, чак и своје животе ризиковали да би спасили угрожено становништво. Оно што су они учинили било је прави чин храбrosti и хуманости.

Међутим, оно што се дешавало у остатку непоплављење Србије можда није препуно узбуђења, али је нешто што ни по коју цену не би требало занемарити. А дешавало се нешто јако лепо и ретко виђено. Нису људи, сигурни у својим топлим домовима само седели уз телевизоре помно пратећи ситуацију и само саосећали са онима који су остали без ичега. Велики број њих је покушао да

помогне, издвајајући своје време, средства и труд.

Организоване су акције прикупљања помоћи за угрожене и на једном од пунктара сам волонтирала и ја. Преварила сам се мислећи да многи неће желети или имати времена да донесу нешто. Та два дана на нашу листу се уписало око хиљаду људи који су доносили гардеробу, средства за хигијену, храну, играчке...

Волонтирањем на том пункту видела сам колико је то било лепо и дирљиво. Било је пуно мајки које су доносиле ствари и са великим важношћу имале потребу да нам објасне да су то њихова деца носила некада и како је то сад све уредно опрано и испеглано. Сећам се једне јако старе баке која је једва ходајући, са штапом дошла и помало изгубљено гледала метеж волонтера испред ње. Другарица и ја смо пришли и она нам је

објаснила како би радо донела нешто али јој је тешко да снесе а живи у оближњој згради. Отишле смо са њом до стана и предала нам је капуте и још неке ствари њеног сина које је он носио за време рата. Причала нам је уз пут о сину, породици, како су њени дошли без ичега овде, као избеглице и како разуме патњу тих људи.

Надала сам се само да се не види кроз стакло велики магацин у коме смо складиштили ствари бацајући их као џакове са песком једне на друге. Другачије се и није могло поступати. Све је то морало бити брзо запаковано и послато, па је зато тако и третирано. А заправо, све то је било део нечијег живота, делови успомена и пуно, не материјалне, већ сентименталне вредности. Наш пункт није више био пун обичних делова одеће и ствари набацаних у различите кутије бачене на гомилу. У свим тим стварима намењених људима којима је то преко потребно, има љубави, топлине. Схватила сам да са тиме треба поступати са поштовањем. Након што је одлазило камионима и било ван наше надлежности, остајало ми је да се надам да ће завршити у правим рукама и да ће људи тамо знати да неко мисли на њих.

Све ово је моје волонтирање учинило једним прелепим искуством и показало не само мени, већ и свим другим учесницима колико слога и доброта може да учини и да овај свет, ова земља, није баш толико лоше место када смо сви заједно. Видети све те људе који се помажу у несрећи без обзира на статус, старост, омиљени фудбалски клуб па чак и веру, било је нешто изузетно. Млади људи су се сами организовали да би пружили помоћ и показали колико хуманости има у њима.

Бити волонтер је нешто прелепо, пуно нових искустава, нових животних лекција, пријатеља. Али оно што је понекад и најбитније и најлепше јесте способност и моћ да волонтирањем помогнеш некоме и за узврат добијеш нечији осмех.

Љиљана Тасић II5

My speech 2014 - Холандија

У оквиру пројекта My Speech, који траје већ 4 године, организована је размена дебатера наше Гимназије у Valuascollege из града Венла у Холандији. Нашу школу је представљало 20 дебатера предвођених директором школе Олгом Драгојловић, професором филозофије Бојаном Голубовић и професоркама Душицом Симић и Јаклином Ефтимовски.

Ево како су нам неки од учесника описали свој боравак тамо:

“Јавна је тајна да ученици наше школе воле да путују. Обишли смо Македонију, Аустрију, Италију, Француску а 16. марта ове године наш авион слетео је и у Холандију. Поводом дугогодишње размене са школом Valuascollege из Венла, наши ученици су добили прилику да проведу пар дана у Холандији као гости ученика Valuascollege-a. Међутим, ово није био најобичнији одмор. Већ од другог дана наше посете смо почели са дебатовањем. Главни разлог због кога је

настало ова размена. Научили смо доста тога о новом формату дебатовања Open House Debate. Једну дебату сучиниле три рунде, свака са различитом темом. Прва и трећа рунда су биле обрачун два тима од пет чланова

док је друга рунда била 1 на 1. Трећа рунда, иако веома слична првој, садржала је додатан елемент. Обртање од 360 степени, тачније замена позиција афирмативног и негативног тима, што је ставило такмичаре у позиције противника и показало се као пријатна промена.

Иако су дебате биле велики део наше посете, дosta времена смо провели дружећи се и истражујући чаре Венла, Еиндховена и Амстердама. Целодневни излет у Амстердаму је био уникатан доживљај, предиван град пун музеја, галерија, споменика и још много тога. У Ријкс музеју смо нашли на дела Рембрандта и Ван Гога, док нам је после шетње по граду привукла пажњу кућа Ане Франк. После читавог дана тумарања по улицама града, дошло је време да се неко изгуби. И ко други, него ми.

Одвојили смо се од групе а били смо заузети гледањем излога да то уопште и приметимо. Остали смо смиренi, неки више, неки мање и упутили се ка главном тргу. Преко пута трга се налазио споменик а испод њега познато лице које нас је спасило. Био је то Лук Ван Хеес, наš пријатељ са прошлогодишње размене. Поред њега су били окупљени остали ученици наше групе. Остатак дана је био занимљив, а већ око десет увече смо се упутили натраг ка Венлу. Захваљујући фантастичној журукци од прошле ноћи, које се скоро нико није сећао, било нам је драго да се барем на кратко близимо са нашим јастуцима. Дошао је и четвртак, а са њим и финалне дебате. Веома смо поносни што је ученица наше школе Магдалена Васев однела прво место... ”

Јана Анђелковић II,
Лазар Стошић II,
Вељко Вучковић II,

Свей
Школе

Carpe diem у Петници

Истраживачка станица Петница: животно искуство, учење и незаборавна пријатељства

Свуда око мене је мрак и тишина. Кроз мало отворен прозор улази свеж пролећни ваздух и блага месечева светлост, по којој као да звездице играју коло. Негде далеко допире тајанствени шум лишћа и капљице ситне кишке појавише на прозору. У углу собе видим уредно спреман кофер и мали ранац пун грицкалица и хране. „То је то“, помислих и утонух у тишину и ноћну неизвесност.

Дошао је и тај дан, дуго очекивани 25. март 2014. године дан када сам сав срећан отпутовао за Ваљево, прецизније, у Петницу, истраживачку станицу надомак Ваљева на зимски семинар лингвистике.

Изађох из таксија и почех да разгледам унаоколо. Све је тако прелепо, као да се налазим у земљи снова! Све делује тако нереално... Те зграде подсећају на свемирску станицу. Сам амбијент у природи даје неописив осећај. Ученици пролазе са свескама под мишком, наслеђани и весели, јер по први пут у животу истински раде нешто што воле.

Пошто смо сви стигли, ментор нас је распоредио по собама, а потом је одржан и први заједнички састанак. Након ових формалних дужности, уследило је упознавање са осталим полазницима семинара, а потом и први ручак. У наредних шест дана уследио је тежак рад, али рад за време ког смо сви уживали; уследили су семинари који су понекад трајали и по више сати, уследиле су ноћи без спавања, ноћи за време којих смо се посветили изради својих семинарских радова; дан када смо сви били забринути због презентовања наших семинарских радова и, на крају, дан који је свима тешко пао: дан састанка. Наравно, најлепша ствар која свакоме може да се деси на семинарима у Петници, јесте упознавање са новим људима. На семинару лингвистике, који сам похађао, упознао сам различите људе из различитих крајева Србије, људе различитих карактера који су, једноставно, јединствени. Они су по свему другачији од оних из моје окoline; то су људи који те разумеју у потпуности и који са тобом деле иста интересовања.

И тако су пролазили дани сунчани, весели, дани који су нам се свима трајно урезали у сећање. Дани за време којих смо научили доста тога – како да се забављамо док напорно радимо, шта заправо значи неспавање, и наравно, оно збогчега смо уопште дошли у Петницу, ато је лингвистика, нама једно од многих заједничких интересовања. Између осталог, схватио сам право значење латинске изреке „carpe diem“, и сада с правом кажем да онај ко није посетио Петницу не може да тврди да је то искусио.

И тако је дошао и тај последњи дан, дан састанка, 31.

Март, када смо још једном научили да „све што је лепо кратко траје“. Свима нам је тај састанак пао најтеже; ни неспавање, ни ноћни рад који се настављао на семинаре који су одржавани одјутра до касно у ноћи су нам падали такотешко колико тај последњи. Сви смо се поздравили, неки исплакали и на крају нерадо сместили у аутобусе и пошли својим кућама, прижељкујући да будемо позвани на летњи семинар и поново се видимо. Ево, након скоро три месеца, седим крај истог оног прозора, по стоти пут гледам нашу заједничку слику из Петнице и призивам сећања на предиван боравак у Петници... Остављам свеску у којој исписујем све утиске везане за боравак тамо и лежем у кревет. Поново се чују шум кишке и лишћа, а месец се поново игра са својим млађим сестрама, звездицама, обасјавајући отворену свеску на столу. То је знак који ми даје на знање да то што сам вечерас прибележио вреди; да ме сећа на предивне тренутке, на предивне људе које сам упознао и менторе који су руководили семинаром. Склапам очи... дремам. Нешто ми недостаје, а не знам шта. Сетио сам се! Недостаје ми онај вечерња шетња са другарима лингвистима по веома лепо уређеном дворишту истраживачке станице, недостаје ми онај разговор, прича која је текла сасвим једноставно и спонтано... Убрзо сам заспао. Те ноћи сам сањао да сам поново тамо, са оним истим људима, да се поново дружимо, учимо и забављамо поред базена, на летњем семинару... А напољу пада киша, кишне капи ударају о мој прозор, лишће и даље тајанствено шуми и тај шум допире до моје собе.

Лука Радичевић 1-9

Свей
Школе

L'INCONTRO DELLE CULTURE – AVEZZANO- НИШ

Размена уопште није новост за нашу Гимназију. Француско билингвално одељење је у више наврата било на разним разменама са ђацима широм Европе, али по први пут је размена омогућена енглеском делу билингвалног одељења.

Размена са Италијанима је било једно незаборавно искуство у којем смо сви учили и усавршавали наш енглески језик говорећи га са нашим вршњацима у Италији. Наша посета Италији је била кратка, али довољна да би они нама представили њихову школу, начин учења-начин живота. Све је то нама било изузетно ново и неочекивано.

Наше путовање је почело 21. фебруара. Мини бусом кренули смо ка нашој дестинацији, малом градићу између Рима и Пескаре-Авецано. По доласку у мали град, дочекали су нас наши домаћини са којима смо пошли својим новим италијанским домовима. Прво што нисмо очекивали јесте буђење у 6 сати ујутру, а онда и сам одлазак на часове који трају по читавих сат времена. Њима се часови смењују један за другим, без икаквих петоминутних одмора између часова. Сви су били заинтригирани и желели су да знају што више о Србији, нашим обичајима, школи итд. Сваког часа, код још једног новог италијанског професора, причали смо неуморно о Србији и прилагођавали тему нашег

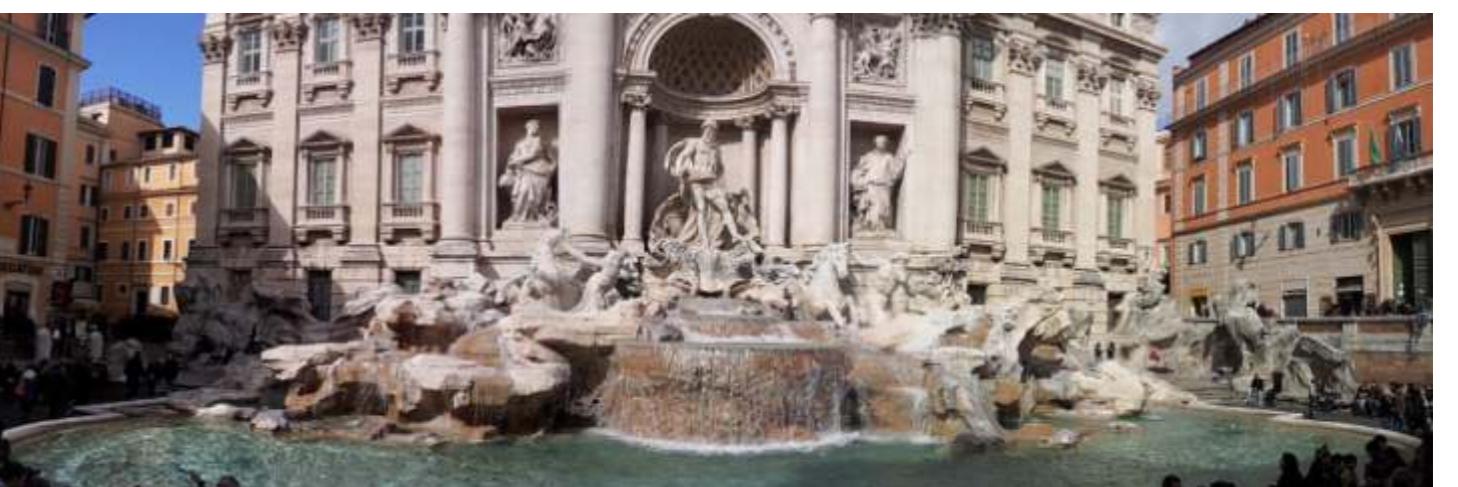
причања у односу на предмет који смо имали у тренутку. Наши домаћини су се максимално потрудили да нама приреде једно незаборавно и јединствено искуство!

Поред школе, у коју смо ишли сваког дана, обишли смо знаменитости, што у Авецану тако и у неким другим градовима као што је Песцина. Врхунац нашег путовања јесте био главни град Италије: Рим. Јако узбуђени и нестрпљиви, дочекали смо и тај тренутак посете Риму. Обилазак смо почели од Колосеума, који је толико велики и спектакуларни него на сликама. Следећа дестинација је била неких тридесетак минута ходања од Колосеума- упутили смо се ка Тргу Венеције и Алтаре дела Патрија. Сви смо уживали у прелепим призорима Рима: улицама, многобрдјим фонтанама, базиликама, црквама. Оно што нас је највише одушевило је био Пантон: огроман римски храм саграђен у част свим боговима! Мало је рећи да смо остали без текста. Такође, исто тако смо уживали у фонтани Ди Треви коју уопште нисмо очекивали да нађемо сетајући најужим улицама и пролазима. Спектакуларно! Након слободног времена код Шпанских степеница, упутили смо се кућама-нашим италијанским кућама.

У повратку за Србију смо свратили и у Венецију. Све што смо до тад учили или читали је било пред нама- тај грандиозни Трг Св. Марка.

Нисмо дуго остали без наших италијанских другара: они су нама тачно месец дана касније узвратили посету где смо их провели кроз цео Ниш, водили их у музеје, организовали разне игре у току дана, али оно на шта смо сви били најпоноснији јесте наша сарадња за време фестивала "Наук није баук". Оставили смо их пуне позитивних утисака које су понели натраг са собом у Италију.

Дуња Цекић II-

Que du Bonheur - Le voyage de Sally y Сан Малоу

Сан Мало је један од ретких градова који је свој стари део града, унутар дебелих камених зидина, одржао у животу, надахнувши му и у ова нова времена дах људскости, дечије грађе и брујања аутомобила. Зграде су соне стране зидина, високе, у романтичарском стилу са фасадама у нијансама од беле, преко наранџасте до сиве и, опет обложене каменом фасадом. Улице су калдрмисане, и свуда се протежу радњице са сувенирима, које нуде прегршт играчака, фигурица гусара, макета бродића, милион разгледница, снежне кугле, натписе, мацице итд. Ту можете купити познате француске колаче, још познатије галете из СанМалоа, уредно спаковане у плаве и беле лимене кутије (као у прошлости), сладоледе у корнетима у облику чаше, празне кроасане, који се топе у устима, крабе и морске плодове који се ваде из мора.

Када смо стигли, време је било ведро и сунчано са температуром око 25 степени, што су грађани користили за купање на градским плажама. Као и свуда, тако и овде а нарочито унутар зидина, бројне су катедрале, које се поносно, готски уздижу изнад свега, пробадајући небо или облаке својим оштрим врховима. Током Другог светског рата, град и тврђава били су потпуно уништени у нападу савезника, али су се после завршетка рата, грађани окупили, решени да сопственим средствима подигну цео град онакав какав је био у 18. и 19. веку. Ово је само једно од дела овдашњих људи које говори колико они цене своју историју, културу и завештање, и о њиховој памети да то исто што им је од предака дато користе за туризам. Још нешто говори о њиховом поштовању прошлости, а то су бројни споменици. Између осталог, поред познатог писца Шатобријана, и једног од највећих морепловаца историје, Жака Картијеа, свуда по граду уздижу се високи и велелепни споменици гусара, војника и овдашњих хероја. У кући песника (*Maison des poëts*), која је најстарија зграда у граду, чувају се списи и дела градских песника и сликара, иако они широј јавности и нису нарочито познати. Ту се могу чути и традиционални ренесансни и барокни инструменти, уз чије звукове једна стара госпођа пева традиционалне песме из прошлости на старофранцуском и бретањском језику.

Фестивал, као главни друштвени догађај, био је у центру пажње тих недељу дана колико смо ми били тамо. Поред мноштва занимљивих представа, међу којима се нашла и наша, добивши високе похвале не само од публике већ и од стручног жирија, ницала су и пријатељства између држава учесница. Ми, конкретно, највише смо се спријатељили са браћом Румунима, Словенцима, Пољакињама, Молдавцима и Македонцима, рушеви,

барем се искрено надамо, предрасуде о лошим односима са суседима и бившим југословенским републикама. Осећај великог пријатељства и међусобне подршке се могао видети последњег дана фестивала, када су сви учесници из публике устајали и громким аплаузом поздрављали оне који изводе представу, или када су сутрадан, током свечаног дефилеа кроз град, узвикивали имена свих земаља учесница.

На крају, треба скренути пажњу на још једну ствар.

Менталитет људи у Француској је нешто што заиста треба да упознамо. Мирноћа говора, насмејана лица и љубазност је нешто што нас је одушевило више од свега. Пријатно, добар дан или довиђења, стизало нас је где год да кренемо, у позориште, продавницу или породицу коју смо били смештени. Неко ће рећи-они боље живе од нас, лако им је да буду весели и добри. Не, није тако. Тачно је, можда да имају већи стандард, уређеније и чистије градове, можда не брину као ми како ће се прехранити и опстати, али васпитање, учтивост, поштовање традиције и културе као и мирноћа, ствар су одабира а не принуђености. Стога, наша трупа, вас на крају поздравља речима: „Није тешко бити фин.“

Лазар Костић

"Цео свет је позорница" у Галерији савремене ликовне уметности

Дана 06. и 07. маја Гимназија "Светозар Марковић" из Ниша је у оквиру Фестивала "Наук није баук 6" организовала прославу 450 година од рођења највећег енглеског драматурга и песника Вилијема Шекспира. Наши ученици су, под стручним вођством професора енглеског језика Елизабете Милошевски, приказали Нишлијама зашто се Вилијем Шекспир сматра највећим "народским" песником свих времена, зашто су његове мисли и дан-данас актуелне, и зашто га становници Енглеске са љубављу називају The bard.

Нишлије су у оквиру програма могле да присуствују разним дешавањима. Организовали смо изложбу скенова првих издања Шекспирових дела, портрета, и илустрација Шекспирових дела из различних периода.

Имали смо специјалан дводневни програм под називом "Shakespeare for Kids" ("Шекспир за децу") у оквиру кога су и најмлађи имали прилику да се упознају са мислима и делима овог величанственог песника кроз бојење, писање и гледање кратких анимираних филмова базираних на Шекспировим делима.

Првог дана, посетиоци су имали прилику да виде и два филма рађена по Шекспировим делима. У питању су "Хамлет" са маестралним Лоренсом Оливијеом у насловној улоги, и "Заљубљени Шекспир", који приказује романсирану верзију једног периода Шекспировог живота.

Маријан Мишић, професор српског језика и књижевности у Гимназији "Светозар Марковић" одржао је сјајно предавање на тему "Шекспирова минђуша". Научили смо да постоје две школе које истражују Шекспиров живот, дали је Шекспир каквог данас познајемо заиста био такав, или су га биографи и тадашња јавност Енглеске приказивали у сасвим другачијем светлу, као и

да је о свему томе говорио чувени српски књижевник Станислав Винавер у свом есеју "Шекспирова минђуша".

Другог дана гледали смо још два филма заснована на Шекспировим делима: "Сан летње ноћи" и "Млетачки трговац". Круна дводневних дешавања био је перформанс под називом "Цео свет је позорница", у коме су ученици Гимназије "Светозар Марковић" глумили монологе и дијалоге из Шекспирових дела. Александар Арсић, ученик IV₂, говорио је монолог из "Хамлете", Катарина Момировић, такође ученица IV₂, рецитовала нам је сонет 18, а наши најмлађи ученици Стаса Николић I₆ и Алекса Бошковић I₆ глумили су чувену сцену на балкону из трагедије "Ромео и Јулија". Посетиоци су били одушевљени њиховим глумачким способностима, као и изговором прилично тешке варијанте енглеског језика каквим се говорило у Шекспирово време.

Све у свему, ово је била јако успешна манифестација. Надамо се да смо величанственим Шекспировим мислима улепшали два дивна мајска дана свим нашим суграђанима, и да ће се одлучuti да у будућности прочитају што више његових дела, јер су она подједнако актуелна и за време када су написана, и данас.

Специјално се захваљујем свима који су својим несебичним залагањем и активношћу помогли реализацију ове манифестације:

Ученици: Нина Миленковић IV₂, Зорана Богдановић IV₂, Ленка Пауновић IV₂, Јана Цветановић IV₂, Катарина Илић IV₂, Анђела Момировић IV₂, Данило Шаровић IV₈, Стефан Стефановић IV₈, Данило Ђорђевић IV₅. Ученици у перформансу: Александар Арсић IV₂, Катарина Момировић IV₂, Стаса Николић I₉, Алекса Бошковић I₈.

Професори: Маријан
Мишић, Бојана Голубовић

Родитељи: Марија Стојиљковић, Бојан Стојиљковић.

Елизабета Милошевски,
професор енглеског језика у Гимназији

"Светозар Марковић",
Ниш

William Shakespeare

Свеј
Школе

Амбасадори културе

Амбасадори културе је пројекат настao 2014. године како би се повећала информисаност младих о културним догађајима и подигла свест о значају културе. Ниш је први град у Србији и региону у коме постоји овакав пројекат. 205 амбасадора културе из свих основних и средњих школа и факултета сваког понедељка у акцији **“5 минута културе”** својим вршњацима представљају важне културне догађаје у граду. Поред бесплатног улаза на све манифестације и у све установе културе, амбасадори су потпуно бесплатно прошли разне врсте обука везане за маркетинг, говорништво и меџијмент.

Амбасадори културе наше школе су Миона Гроздановић, Ђурађ Гвозденовић и моја маленкост.

Својим колегама и колегицама желим срећу у даљем раду и да од октобра будемо што бољи ментори нашим наследницима.

Марија Стефановић II⁷

Свеј
Школе

Magistra vita est

Кажу да је учитељица живота и времена, да нас подучава о прошлости, образлажући садашњост и тако наговештавајући будуће. Погађате – историја. Ови, али и многи други разлози, несумњиво су оно због чега наша школа низ година уназад има своје такмичаре-представнике на, како статистика каже, најобимнијем и највећем државном такмичењу које се одржава у нашој земљи. Како не би све остало на речима, ваљано је изнети податак да је ове године број учесника премашио цифру од 1000. Међу њима смо били и ми, поносно представљајући своју школу и град. Успешно се показавши у познавању Нововековне и Савремене историје и у разумевању околности за време Првог светског рата. Тријумфовали смо, освојивши две награде. ПРВО место освојио је Ђорђе Миладиновић (IV₁), те моја маленкост Илија Фонламов (III₉). Док је од осталих учесника и више него вредан помена Вук Ђорђевић (VII разред) који је у категорији основних школа остварио 4. пласман, Андрија Алексић (VIII разред) са такође освојеним 4. местом. Уз најискреније честитке и наде да ће будући историчари Гимназије надвисити наш успех,

шаљемо вам поздраве из срца наше земље - Шумадије и са Опленца!

Илија Фонламов III₉

Европски парламент младих – ЕYP

У Гимназији “Бора Станковић” 12. и 13. априла, одржало се двадесето регионално заседање Европског парламента младих.

Европски парламент младих (*European Youth Parliament, EYP*) је савез невладиних и непрофитних омладинских организација из 35 европских земаља. Основан је 1987.

године у Фонтеблоу са циљем да се млади образују уз помоћ метода неформалног образовања. Данас, седиште је у Берлину под окриљем *“Schwarzkopf”* фондације. Европски парламент младих пружа младим активним грађанима прилику да дају своје мишљење о

процесима који се дешавају око њих и у томе има подршку међународних институција. Активности које ЕYP спроводи одржавају се под патронатом Генералног секретара Савета Европе, г-дина Торбјорн Јагланда и председника Европског парламента, г-дина Мартина Шулца. Европски Парламент Младих у Србији (ЕПМС) Национални огранак ЕYP-а у Србији основан је 2006. године.

На регионалном заседању делегати су били подељени у 4 комитета: *DROI* (комитет за људска права), *AFET* (комитет спољних послова), *CULT* (комитет за културу и образовање), *LIVE* (комитет правосуђа и унутрашњих послова). Сваки од ових комитета добио је проблем за који је требало да напише резолуцију. *DROI* се бавио смањењем броја психички оболелих адолосцената, *AFET* ратом између Русије и Украјине, *CULT* повећањем броја образованих људи и *LIVE* се бавио легализацијом дроге. Када су резолуције написане, а дебате одржане, гласало се које резолуције ће проћи даље. Након што је гласањем утврђено да су све резолуције прошле, делегати су прославили заједно са председником. За више информација можете посетити сајт *EMPS*, а ја вам са задовољством најављујем седмо национално заседање у јулу месецу у Београду.

Марија Стефановић II₇

У периоду од 14. 4. до 19. 4. 2014. на Сљемену, Хрватска у организацији „Отворене комуникације“ из Београда, „Human in Action“ из Сарајева и „Hermes“ из Загреба, одржане су симулације Међународног кривичног суда. Симулације случајева **Флик, Бикинди и Ердемовић**, марљво су припремане и организоване у оквиру пројекта *Model International Criminal Court (MICC)*. Град Ниш представљали су ученици Гимназије „Светозар Марковић“: **Ема Ивановић, Маја Маринковић, Милица Маринковић, Новак Челебић, Павле Ђурић, Александар Арсић** са професорком **Бојаном Голубовић**. Циљ овог пројекта јесте упознавање основних облика кршења људских права кроз историју, упознавање и примена симулације суђења као нове методе у настави, развој критичког мишљења кроз различите перспективе приступа проблему и разбијање предрасуда о народима са простора бивше Југославије. У пројекту је учествовало 6 средњих школа из Лабина, Дарувара (Хрватска), Бихаћа, Маглаја (Босна и Херцеговина), Ниша и Аранђеловца (Србија).

У процесу припреме симулације, ученици су се упознали са основама права, правном терминологијом, судским процесом и историјским оквиром случајева које су симулирали. Тридесет ученика било је

распоређено у три симулацијске групе: тужилаштво, одбрана, судије и престим који је у својим новинама „MICC ро MICC“ редовно извештавао о дешавањима на Сљемену. Сваки тим је био „међународног“ карактера, састављен од по једног представника из све три земље. У позадини свих ових случајева, десила су се велика пријатељства и идеје за нове пројекте и сарадњу.

Стошић Лазар II₇
Челебић Новак II₇

**Свеј
Школе****„Да и мачке нешто важно раде“**

Овог уторка, 13. маја, из свечане сале гимназије чују се неки посве необични звуци. Чини се као да неко мјауче. Шта ли то мачке раде у нашој Гимназији? Нешто важно?

А онда, мачке смењују дечији гласићи који неодољиво слатко казују стихове познатих песмица. Ови малишани причују о неком страшном лаву, о неком плавом зецу, а помињу и тужибабу и тужидеду. И таман када се гледалац надиви овој дечици, она брзо силазе са сцене, а за њима поново излазе мачке. Ове мачке кроз песму једна другој објашњавају њихова задужења „од пресудне важности“. Када су сигурне да је свака од њих разумела своју дужност, брже-боље се повлаче са сцене и посвећују својим пословим. И док су остале мачке јако заузете, једна ипак налази времена да одигра балет у свом, мачећем стилу. То је наша другарица из I₆, Јована Ристић. Сви смо се дивили и радовали.

После овога, мачака на сцени више нема, а уместо њих долазе разноразне приче о коњу и сну, о мишу и шпајзу, корисни савети о томе како ослабити и како треба једна жена да се понаша. На сцени се и чувена Васиљевић Цвета заљубљује у младића у плавом жакету, а господин Хикс изгуби леву ногу. Гледаоци се упознају и са несрћним оцем кога бије син, а онда, за крај, сазнају где могу наћи тајну поруку за преко-сутра.

На овај начин, кроз шалу, песму, вицкасто и довитљиво су ученици одељења III₁, III₂, I₂ и I₆, бивши ученик Лука Милојковић, као и професорке Невенка Божовић и Зора Лекић, припремили приредбу у част Душка Радовића под називом „Да и мачке нешто важно раде“. Јер, ако су људи заборавили овог великог мислиоца, ми свакако нисмо, и ту смо да подсетимо на све паметне ствари које је говорио.

Христина Јоцић III₁

Огледни час српског језика - Хасанагиница

Огледни час се одржао 30.5.2014. године за време трећег часа у преподневној смени у свечаној сали наше школе. Учесници су били ученици прве године са професорком српског језика Невенком Божовић, која је водила час.

„Објављивањем баладе Хасанагиница у делу Путовање по Далмацији почиње срећна историја наше усмене књижевности у европским оквирима. То је био први аутентични песнички звук усмене поезије који је широко и дубоко одјекнуо“.

На огледном часу смо хтели да што верније представимо пут којим је Хасанагиница прошла. Нисмо анализирали дело, више смо се бавили потешкоћама које су Фортис, Гете, Скот, Пушкин и други морали да превазиђу при превођењу.

Разматрали смо одлике песме које су привукле велика имена европске, али и светске књизњевности да посвете пажњу Хасанагиници. Разговарали смо о осећањима стида, срама, страху и о животу у патријархалној средини, што је било страно народима ван оквира Балкана. Час се одвијао спонтано, а посебно нас је изненадила заинтересованост, тишина и пажња које су владале у

сали наше школе. Дали смо пример како се час може одржати на занимљив и креативан начин. Надамо се да смо у свима пробудили жељу да сазнају више о народној књижевности наших простора.

Пустили смо и кратки филм у коме смо приказали делове драме и филма Хасанагиница.

Учесници су прочитали делове баладе на латинском, италијанском, немачком, француском и руском језику, као и на икавском изговору. Нажалост, нисмо имали никога ко би прочитao на арапском и малајском, а верујемо да би многи имали жељу да то чују.

Циљ часа је био да дамо до знања да можемо бити поносни на своју земљу и да улијемо у свест људи да смо одавно део културне Европе.

Захвальујемо се професорки Невенки Божовић што је осмислила час и што нам је дала прилику да будемо део овога, као и свима присутнима на поклоњеном времену.

У име свих учесника,
извештава Невена Петровић I₃

**Свеј
Школе****„Skup des inovateurs“**

Ученици I₉, наши најмлађи билингвалци, „Французи“ су 12. и 13. јула у Београду у Фраџуском институту предвођени лекторком Каролин и професорима Миленом Симоновић и Мирославом Димитријевићем учествовали на такмичењу „Skup des

inovateurs“. Освојили су чак две награде: за екологију и иновацију. Били су најмлађи учесници што још додатно увећава њихов успех. На такмичењу су поред наших гимназијалаца учествовали и ученици Филолошке гимназије из Сремских Карловаца и Треће београдске гимназије. Награда је још увек изненађење и уручиће им је лично аташе за културу Амбасаде Француске у Србији Фабрис Пето.

Балканска улица Европских вредности

Дана 09.05.2014. у нашем граду одржала се манифестација поводом промовисања Европске уније. У Балканској улици били су постављени штандови различитих омладинских установа и институција међу којима се нашао и штанд наше школе. Било је занимљиво видети излагање „бауковаца“ као једине представнице школа у улици. Заједно са професорком Мајом Ђоршевић представљали смо посетиоцима наш фестивал „Наук није баук“ и остале активности школе. Међу рокерима и Амбасадорима културе издвојили смо се најдужим и најпопуљенијим штандом. У оквиру пројекта организована су предавања у биоскопу Купина, на којима се дискутовало о проблемима образовања и младих у Србији. На тим предавањима истакли смо се као „интелектуалци пуни потенцијала“. Најбољу промоцију Европске уније имали су ученици нишских средњих школа који су својим беседама изражавали мишљење о самом приступању Европској унији и погодностима које оно доноси. Улица је била обожена бојама српске заставе и заставе Европске уније а из ње се целог дана могла чути гласна музика и смех свих учесника.

Теодора Хафнер II₆

Ученички
Радови

У јренујку када њихашимо сиварносј јакву каква јесије, Дон Кихој у нама умире

“Како знаш да је нешићо немојуће док не њокушаш? Куда води то немојуће? Да ли је ико икада усјео у нечemu, а да није њокушао јер је немојуће?”, најисао је Ернест Хемингвеј у свом делу “За ким звено звони”. Мноји људи су њраћили и њраћиће ову мисао као свећлосиј звезде са божићне јелке која води до њоклона.

“Моје име је Ејми и имам тридесет једана”, њочела је своју живоћну њричу висока девојка дуље, кесићењасиће косе. Део њеној чела њекривала су шишке. Носила је јунику, сако и јаншалоне; била је ведра и љубазна. “Дејтињство сам њровела у Лас Вејасу, њраду окруженом јусијињом. Била сам јако машовија и волела сам да сањарим. Замишљала сам како ћу једног дана њујоваћи свећлом и да ћу живећи у неком месецу јде има досија снеја. Мноји снови се осиљварују, а један од осиљварених снови је мој. Са деветнаест једана, дан ћосле мајурирања, ошила сам у месец из мојих снови-месеци на љелани, јуно снеја, јде сам мојла да се давим сноубордином. Задослила сам се као физио-ћерайеућ. Биле су ми њојредне само моје руке и све што сам њожелела мојла сам да урадим. То је био рај за мене.” Слушајући је док јовори било ми је јако драго што има људи којима је њојредно јако мало да буду срећни. Наславила је: “После некој времена ошила сам на одмор кући. Међутим, усјућ сам се њрхладила. Била је то обична њрехлага. Смештала сам да ћу за њардана бићи здрава као дрен. Али, за њардана нашла сам се у болници са шансом за наставак живоћа мањом од 2%. Имала сам бактеријски менингитис и изјубила сам слух на лево уво и морали су да ми одсеку обе ноје исјод колена.”, наставила је јецајући. “Нисам знала шта ме је снашло, још два месеца сам осијала у болници. Враћивши се кући, одлучила сам да њихашим своју реалносј и скоро сам њресијала следећа два месеца. Касније сум донели вештачке ноје које су ужасно изјегдале и било ми је врло неуједно да их носим.” Шта бисмо другој мојли да очекујемо? Без ноју она не може да се дави сноубордином и зашто би хтела да живи ако не може да ради оно шта највише жели. Крај... њрвој, њужној делу.

“Одлучила сам да њревазијем оно што ми се је дојодило јер њрејреке нису ју да би нас сијујале већ да би нас ојачале. Морам да носим ове јрозне ноје, али и то има њредности-не морам да будем висока 170 см, мада ћићи висока или ниска колико хоћу у зависности ој тоја са ким излазим; мада јодесити величину стойала њрема величини цијела на распородији; када се давим сноубордином неће ми се смрзнуји ноје. Као што њрејијостављаје наставила сам да се давим сноубордином. Наравно, није све ишло џлашко. Нове ноје ми нису леђо улазиле у чизме за сноубордини. Дешавало се је да ћаднем и да ја будем на врху љелани, а чизме на дну. Међутим, сама сам најравила нове ноје и за двадесет њрви рођендан сам се јоново вратила у моје месец из снови, давила сам се сноубордином и ћре два месеца сам освијила златну медаљу. Како сам усјела? Постављала сам себи љићање: да је мој живоћи роман, а ја сам аутор шта бих најисла?”.

Ова њрича асоцира на њричу Алонса Кихана, љознайшијеј њог јсеудонимом Дон Кихиј. Он је мојао све-видео је дивове у већрењачама, у шањиру Мамбринов шлем, у колиби зачарани замак; слејо је веровао свима и мислио да ће извршаваћи љејове наредбе као што је било са љалијашима, човеком који је њукао дечака Андреса; исправљао је криве Дрине. Све је мојао док је био луђајући вићез. Живео је живоћи какав је хтео-ђо њравилима вићешких романова, али је то био љејов сан. Ејми је живела живоћи као у неком роману, али јај роман љише љен живоћи. Без обзира да ли живимо живоћи ђо роману или љишимо нови, бићи је да смо срећни. Такви људи обично судрућачији, не њријадају “мртвом мору”. Издавали су се из своје околине, ќраћили су њујиј освећљен сновима, али колико људи се усуди? Лако је бићи део масе, а ћешко издаваћи се-то мада јаки карактерни, маштовићи људи-односно они који нису ојћерени реалношћу.

Ученички
Радови

У јренујку када сајлегамо сиварносј јакву каква јесије, Дон Кихој у нама умире

Никада ћа њре нисам видела у овом крају.
Људи ћа обилазе, за љеја не хажу.

На клући седи најећио, укочених рамена,
Гледа у даљину као да није из овој времена.
Књија у руци њојлег ми њривлачи –
Са кориће вири он и још неки јахачи.

Прејознајем црће лица, стас и љлемићки мач,
Сагзнати је усамљени сијранац, чувени јахач.

Несијурним кораком њрлазим му ближе;
Сваки моменат је дужи, време се расијеже.

„Господине Кихоје? Господине Дон?”

Окреће се мени, њојлег ми је блајонаклон.

„Рејки су вићези ових дана, сењора.

Ви сије један, ћо видим, Ви сије више од декора.
Дами није Дулсинеје, и да нисије вићез сами,
Посвештио бих свој бој Вама као нарочитој
дами.

Пакај своје мисли рекох, цамо једно сага фали:
Ваше име бих да знам, или бисиће на овоме
стали?”

Збуњена јонало јовором, њомало сијилом,
Одмуцкујем, нимало налик љејовом јласу
милом.

„Сијари Грци су одувек имали бијренежене.“
Сијусијим њојлег када схватајим да мисли на
мене.

„Ма, јусији је саг Хелене; на уму ми друѓо
нешићо.

Како сије се овде нашли, уклойили јако
вештићо?”

„Младајамо, разјеледајте, једино ја овде
штјрчим.

Али ко сам ја да кажем и Вашдан сав зајорчим.
Обучен у скроман кайући и кошуљу чудна кроја,
Као да сам, ћодоже, њротува из нижеј слоја.

Видим даму сијлу с двора јде ме 'ваква мрко
љеда;

Онај вићез свећле њуји мисли да сам каква
бела;

Тимар њоред шарџа мисли може мене да
ћрвари

И не види да му један њросјак краде највредније
сивари.

Оно момче, ведро, хијро – ћо је Санчо, Санчо
Панса!

За љим каска Росинанта – у јрци с љном је
слада шанса.“

Поносно задаци јлаву, док је кујим све ће ниићи.

Зверам, љаничим изнујра: „Шта? Ово не може

бићи!

Где сам сага? Да ли сањам? Какав је ово свећ?
Ово не може бићи сиварносј, какад је ово
чудан сијелј?”

„Како ћи знаш шта је сиварносј? Шта јава, а
шта не?

И овај свећ је ојиљив к'о онај од малойре.“
Схватајим да је у њраву. Који је мој доказ?

Ко сам ја да кажем шта је улаз, а шта излаз?
Ако је Дулсинеја Алдонси Лоренци љаралела,
Она је сиварна јер је Кихоја сиварно волела.
Ако Росинанта и име исмева ова аћа,

Изваша је из своје штале и најегала се свећа
чудноватија.

Ако је Санчо Панса само сељак са великим сном,
Да ли ћи чини љејову љубав бескорисном?

Ако ми видимо само једну обичну већрењачу,
У борби њротив дива не дајемо Кихоју снају
јају.

„Шта саг да радим кад не знам ко сам?“ рекох
ја ћада.

„Како да живим кад не знам шта је сиварносј,
шта фасада?“

„Овим разбијаш чини, а ћериши мене,
Али зајами ово: кад већар судбине ка ћеби
крене,

Сећићеш се ѡоново мене и мојих речи, сењора:
Постоји јер ћи сијоши, али живи ради
авантура.“

У њом њрену несиваде сијранца, ћој чудној
лика;

Несиваде оклој са вићеза љућника;
Несиваде и чејка из љимарове руке;

Где сијајаш оружје, сага судве куке;
Кој ћи ћи сијаде ништа до ћросија ћачка клућа –

Све је ћолико сиварно да моје срце ћребрзо
људа.

Ја саг не разум све ћи осећам
И не знам зашто бришем лице мокро од суза за
неким која се и не сећам.

Ученички
Радови

Евгеније Оњегин - једна асирална анализа лика

Оњегин је младић који је одгајан и васпитан по начелима високог друштва коме је припадао и који је површино образован и обучен по најновијој моди. Он посебује позоришта, балове, привлачи пажњу, користи се лукавством, сплеткарањем, све са циљем да опстане у том друштву.

Узимајући у обзир наведене особине о Оњегиновом односу са спољним светом, према оријентацији либидо по Јунговој теорији психолошких типова, он се сврстава у екстровертни типичности.

Касније, Оњегинов лик постаје дезвољан, што га доводи до трајног душевног стања у коме преовладава психички замор, досага и равнодушност.

Како време тече, Оњегинов лик се мења и добија сасвим другачију димензију: његово понашање показује карактеристике интровертног типа личности.

Према Хипократ-Галеновој типологији темперамената, он спада у осуду сангвинично-меланхоличног типа.

Наиме, док је Оњегин приказан као екстровертна личност, у њему преовладавају особине сангвиника.

Сангвиник је наметљив, неумoran и доминантан. Упадљив је и увек у центру пажње. Уме да буде превртљив и површан. У сангвиника се најчешће користи пријев “популаран”.

Међутим, као интровертну особуга карактеришу особине меланхолика.

Меланхолик је депресиван, живи у свом свету и стално размишља о себи. Радије анализира него што делује, незадовољан је и не показује осећања.

За разлику од природне и допунске, овде имамо супротну мешавину два типа личности, која говори о снажним унутрашњим сукобима смештеним у једној особи.

Комбинација сангвиник/меланхолик је најемоционалнија, са вечитом унутрашњом борбом између сангвиникове жеље да се живи и промени садашње стање и меланхоликовог страха који је потискује и приhvата егзистенцију као пуко животарење. Последица тога је одустајање од намере под наговором меланхолика и потиштеност сангвиника због те неостварености.

Посматрајући први део Оњегиновог живота у коме преовлађује ваздушни хороскопски знак (темперамент сангвиника), откривамо да је он Близанац, јер су карактеристике овог знака:

Прилагодљивост ситуацији (све је могао да оглуми у зависности од прилике);

Расипање енергије на више места одједном (волео је да се свима покаже)

Променљивост у љубави (хладноћа према Татјани коју касније мењају јака осећања и покајање);

Неготовање због понављања и рутине живота (жели динамичност);

Међутим, ако анализирамо другу половину његовог живота у коме влада земљани знак (темперамент меланхолика), претпостављамо да је он Јарац, чије су одлике:

Песимизам (негативно је гледао на свет око себе);

Честа дезвољност и незаинтересованост

Пошто видимо да је овај лик мешавина Јарца и Близанца, можемо претпоставити да је један од ових знакова његов подзнак;

Наиме, основни хороскопски знак појединца представља нешто што је стално у некој особи, а подзнак се развија на основу личног искуства и контакта са спољним светом-реалношћу.

Према једној старијој теорији, знак је доминантнији у првој, а подзнак у другој половини живота.

Видимо да је Оњегиново другачије виђење света последица преовлађавања знака Јарца, тако да закључујемо да је овај знак уствари био његов подзнак.

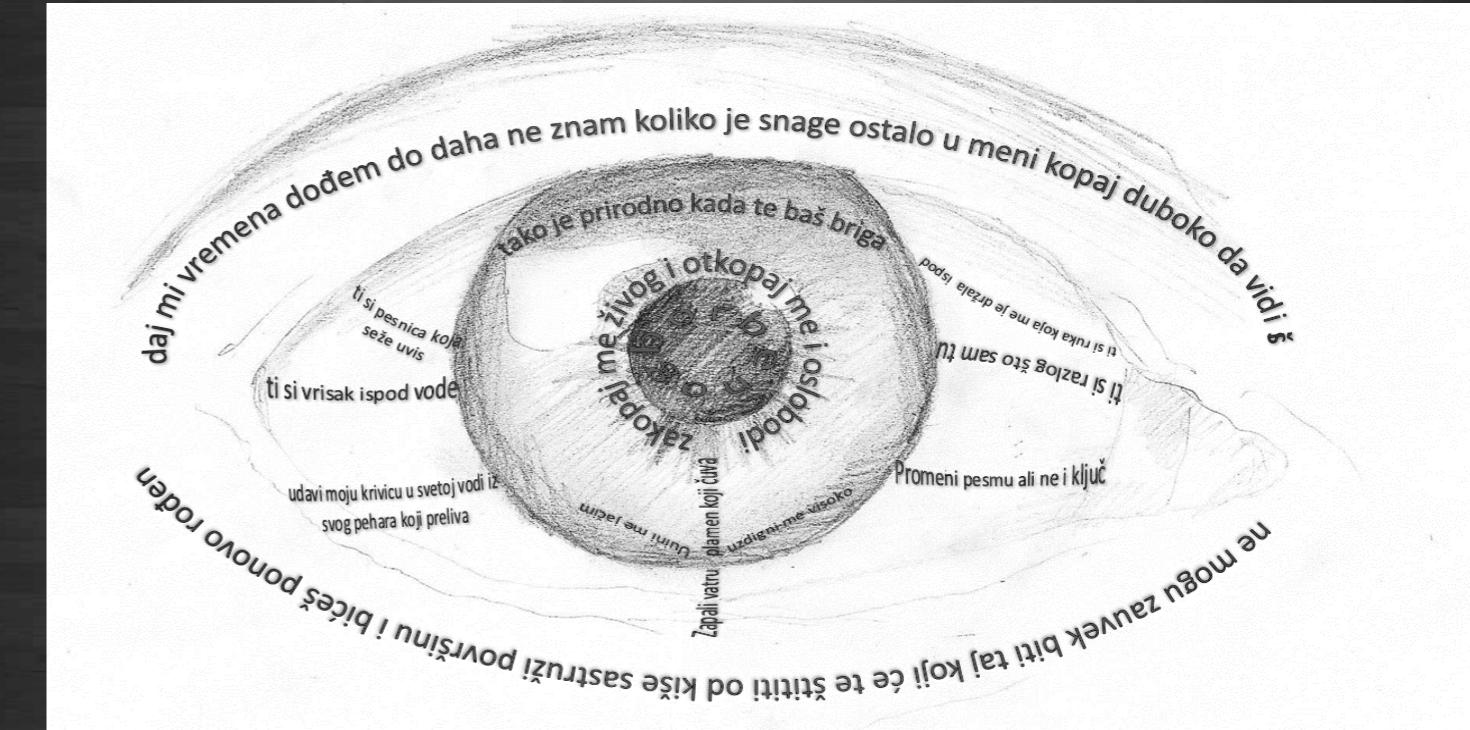
Оњегин је Близанац са подзнаком Јарца, односно ваздушни знак са земљаним подзнаком.

Анализом ове комбинације знака и подзнака, видимо да се говори о личности у којој је подзнак јачи и који долази до изражaja у тежим животним ситуацијама. Иако је овај знак комуникативан, он жели и да се осами и удаљи од света.

Марија Ђорђевић III°

Ученички
Радови

"Богови нам милостије даривају један стих; но тада је на нама да му приододамо други, који је достојан свога старијег, наднаравног брата." (П. Валери)

Цртеж: Павле Самарџић

Компјутерска обрада: Анђела Тричковић

Предлог за читање

За дugo топло лето препоручујемо опуштајуће књиге Џејн Остин.

Уколико желите да вам време прође брзо и лако, са лепим мислима, емоцијама и вером у искрену и чисту љубав, утоните у свет романа Џејн Остин. Романи Остинове обилују чашћу, врлинама, топлином породице и дома. Приказују свет крајем осамнаестог и почетком деветнаестог века, када је морал био на првом месту, и када је све што је било против морала било жестоко осуђивано. Такви романи Џејн Остин су *Разум и осећајност*, *Гордост и предрасуда*, *Мансфилд парк*.

Они који воле да читају о љубави, уживаће у књигама Харукија Муракамија, јапанског писца који је 2012. године био у најужем избору за Нобелову награду за књижевност.

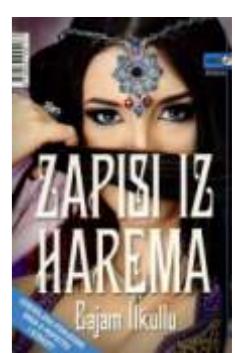
У својим романима приказује сасвим обичне људе, обичну љубав, обичне догађаје које је приказао на врло себи својствен начин. Не пропустите његове романе *Норвешка шума*, *Јужно од границе, западно од сунца*, *Спутник љубави*.

Мешање историјског са романтичним кроз приказ судбине једне појединке видећете у роману *Трагом*

мртве принцеze књижевнице Кенизе Мурад. Она у том роману пише причу своје мајке која је припадала лози великих турских султана.

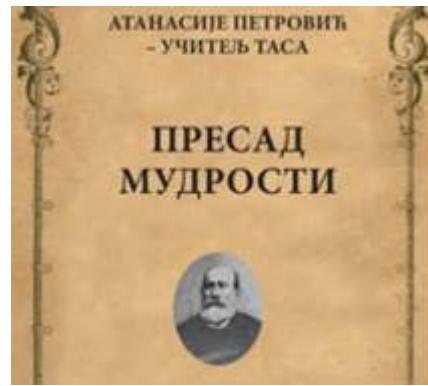
Љубав је магија. Љубав је чаролија. довољна за опис романа *Чаробница из Фиренце*, врло контроверзног писца Салмана Руждија.

Препоручујемо и роман *Записи из хaremа* Бајана Илкуллу-а. У роману је приказан хarem. Читалац очекује дosta забаве, а врло мало поуке али, он обилује филозофским разматрањима човека и његовог места у свету, живота, љубави, морал

Предсављање књиће

Промоција обновљеної издања дела „Пресад мудросши“ Учишља Тасе

„Благонаклони читаоци! Ви ову књижицу примите са оном срдочностима с каквом сам је ја, ради вас и ради ваше младежи, саставио, и читајте је са занимањем и размишљањем као да ћете од ње имате користи, јер ћете у њој наћи доста мудрих изрека и сопствених обавеза.“

„Природа је у дечија срца усадила тежњу ка истини, и зато она никад не би истину повредила кад не би од одраслих била научена на превару. Зато у начину поступања с децом будите увек постојани и никад им не дајте да опаже разлику у вашим тумачењима, како их не бисте довели у сумњу према вашим поукама и покварили сопствено настојање да обезбедите уважавање својих налогоа.“

Учитељ Таса

Дошли су времена брзих и безобзирних. Животна питања се решавају једним кликом, а одговори било на које питање су једноставни, одмах и ту, са да или не. Већ смо се привикли да су нам и деца део те сајбер мешавине која нема стрпљења да слуша савете мајке тек удатој кћери, или вечите истине о пријатељству, новцу, слободи.

Испаде, међутим, да није баш тако. Једног зимског дана закуца на школска врата Недељко Богдановић, професор Филозофског факултета, и понуди нам необичну књигу. Није то била ни збирка задатака, ни бестселер роман по чијим је мотивима снимљена серија, а ипак је изазвала велику заинтересованост и међу ученицима и међу професорима.

На корицама пише: „Пресад мудрости“. Аутор је чувени нишки просветитељ и учитељ Атанасије Петровић. Па ко у овом граду није чуо за великог учитеља Тасу? Неки су се одмах присетили бисте испред истоимене основне школе. Аха, па то је она књига што је стари учитељ држи док гледа у модерне школарце. Други су се присетили свог детињства и првих наука баш у школи „Учитељ Таса“. Нечији дека је испричао причу из времена „Зоне Замфирове“ и првих мукотрпних покушаја да се народ описмени и просветљи.

Све су ово разумели ученици наше школе зато што воле свој град и поштују своје знамените људе. Не само што су као пренумеранти купили велики број примерака, већ су књигу пажљиво прочитали, заволели и представили другима.

Свечана промоција књиге у великој сали Универзитета деловала је заиста префињено. Пажљива публика и прбрани говорници провели су нас кроз свет књиге и кроз поруке текста. Доктор Недељко Богдановић и др Ирена Цветковић Теофиловић указали су на важност просвете и поучних књига каква је „Пресад мудрости“. Посебно је занимљиво било видети и чути господина Драгана Петровића, праунука славног учитеља. Међутим, по општем признању, најлепши од свега био

је програм који су приредили ученици Гимназије „Светозар Марковић“. Припремили су видео презентацију, казивали одломке из књиге и запевали песме из нишког живота с краја 19. века. Све је то текло с мером, знањем и, видело се, с љубављу. Честитали су им родитељи, универзитетски професори, професори наше Гимназије и других школа и многе Нишлије који воле просвету и лепу реч.

Изашли смо из сале са осмехом на лицу, задовољни што смо душу испунили мудрошћу и хармонијом.

Сваку похвалу заслужују учесници овог програма: Теодора Гавrilović I₃, Невена Петровић I₃, Ана Спасић I₃, Ана Михајловић I₃, Андрија Јанковић I₃, Јован Антанасијевић I, Теодора Стојановић III₁, Катарина М.Крстић III₁, Ана Милосављевић III₂.

Захваљујемо и Разији Шпановић, професору музичке културе, за помоћ у обликовању музичких тачака.

Најбоље је да овај преглед завршимо онако како су га и учесници кроз конферансу завршили:

Ето, тако смо ми доживели ову вредну књигу. Нама је била занимљива иако је из давних времена. Поручујемо свима: Немојте тек тако одустати од правих вредности и истине. Нису оне ни старе, ни нове, већ вреде за све нас и за свако доба. Ми смо тако прочитали ове речи. Надамо се да сте и ви себе у њима нашли.

Промоција је припремљена у организацији Центра за научноистраживачки рад САНУ и Универзитета у Нишу, Народне библиотеке „Стеван Сремац“ Ниш, ученика и професора Гимназије „Светозар Марковић“.

Невенка Божовић, професор

Спорт

„Mens sana in corpore sano“

Кајакаштво

Кајакаштво је спортско-рекреативна грана у којој спортисти седе (у кајаку) или клече (у кануу), окренути лицем у смеру вожње, а покрећу се веслом које није ослоњено на чамац, већ се држи слободно у рукама. Разлика између кајака и кануа је то што код кајака сваки веслач користи весло са 2 лопатицама, док се код кануа користи весло с једном лопатицом.

Наталија Стојиљковић и Димитрије Стојановић, ученици наше школе, баве се кајакаштвом на дивљим водама и носиоци су различитих одличја. Наталија је чланица клуба ККК Медицинара, а Димитрије члан клуба ККК Гусар. Димитрије је првак државе у кајаку у дисциплини Ц-2 спуст, а Наталија првак државе у К-1 спуст и слалом. „Ово ми је трећа година како тренирам и почела сам из радозналости и жељи да испробам још неки спорт на води“, рекла је Наталија.

Тренинзи се одржавају на Нишави и веома су сложени и напорни. Уз уложен велики труд они успевају да побеђују на такмичењима. За љубитеље спорта на води и адреналина овај спорт представља право уживање.

Стојиљковић Наталија II₅

Једрење

Научити једрите није претерано тешко. Више времена изискује учење морнарских вештина, живота на броду и понашања у складу са природом.

Бавим се једрењем већ две године и члан сам једриличарског клуба „Зоран Радосављевић“ из Ниша. Још од првих дана проведених на води постао сам везан за овај спорт. Почеко сам са једрењем у класи под именом „Европа“. Упознавши Петра Радовановића, који је такође једрио у овој класи, добио сам прилику да једрим у класи бродова под називом „470“. То је олимпијска класа која је креирана 1963. године.

Петар и ја смо се добро сложили. С обзиром на то да је једрење у класи као што је 470, где постоје два члана посаде, прилично сложено, требало нам је доста тренинга да бисе навикли.

Што се тиче саме једрилице, неке од њених карактеристика су: Висина јарбола је 6,78м, дужина једрилице је 4,70м, ширина 1,68м, тежина једрилице је 120kg и укупна површина једара 12,7m²и може да једри на веома јаком ветру. Једрење на јаком ветру изискује вештину и снагу оба члана посаде.

Петар и ја смо ову сезону започели прилично успешно. Одвозили смо две регате од којих је једна била државно првенство где смо, освојивши бронзу, завршили као трећа посада у држави. То је била „Првомајска регата“ која се одржавала три дана, од првог до трећег маја, на језеру Палић.Због слабог ветра, одржано је пет трка у оквиру те регате. Задовољни смо досадашњим регатама али знамо да има доста посла и да можемо бити много бољи. Очекује нас још четири до пет регате у овој сезони. Неке од њих ће се одржавати у Голубцу, Милановцу и Земуну. Верујемо да уз добре тренинге можемо много побољшати нашу технику једрења и самим тим бити бољи на такмичењима.

Никола Митровић II₅
Петар Радовановић II₄

Занимљивости

Кинески изум-што да не и код нас?

Везаност наших ученика за њихове „мобилне љубимце“ превазилази већ све границе пристојности а и школских правила. Гуглање, смс- овање, твитовање, шеровање, лајковање не престаје ни за време часова. Понекад и зазвоне...

Како изаћи на крај са том појавом ? Ево како су тај проблем решили на једном универзитету у Кини. Тамо

професори више не морају да брину да ли ће ученици корисити мобилне телефоне како би преписивали или убијали време током часова. Они су осмислили начин како да доскоче својим ученицима. При уласку у учионицу, сви (и професори?) смештају своје мобилне телефоне у „чепове“ са бројевима на оваквој специјалној полици. Телефони се узимају назад после часова.

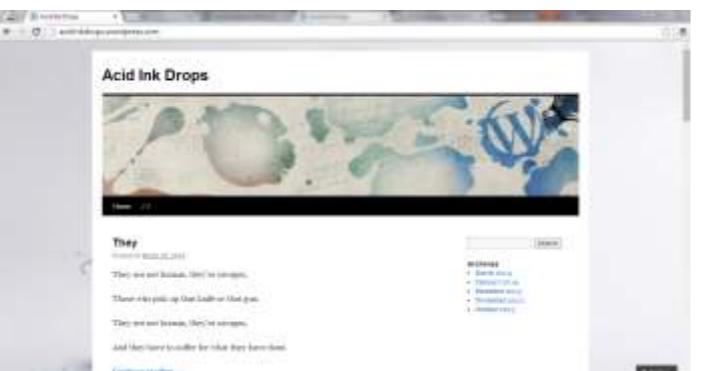

Acid Ink Drops

За оне који ме не познају, зовем се Јелена Владејић и идем у билингвално одељење прве године. Осим велике љубави према енглеском језику и земљи из које потиче, имам још пар интересовања. Можда сте ме видели у Народном позоришту 5. јуна као заводљиву Бланш Дубоа, али ово вероватно нисте знали о мени: волим да пишем и имам блог. Људи обично користе блогове као средство за изражавање сопственог мисљења. То је у суштини и мој циљ, с тим што моје мисли исказујем искључиво у форми песама или прича. Не могу са сигурношћу да казем ста ме је привукло писању. Поцела сам у ђачкој клупи, спајајуци слова у кратке параграфе који би колико-толико личили на писмени задатак. Осецај за риме је убрзо дошао и у трећем разреду сам се, охрабрена наградом у квизу „Оловка пише срцем“, мало дубље посветила писању песама. Инспирација је долазила и одлазила, али моја жеља за нецим сто је мало веће од мојих увежбаних фраза је несумњиво расла. Стога сам се посветила читању и изучавању стране литературе. Сада ми је писање на енглеском потпуно природно, али настављам да богатим речник стилским фигурама и традиционалнијим изразима. На следећи корак се не

вероватно не бих одважила сама и да није било мог новог одељења, Acid Ink Drops, како се мој блог зове, не би заживео. Упркос многим обавезама, трудим се да редовно постављам нове комаде. Уколико вас зanима, посетите <http://acidinkdrops.wordpress.com/> и погледајте шта ја то имам да казем

Владејић Јелена I₉

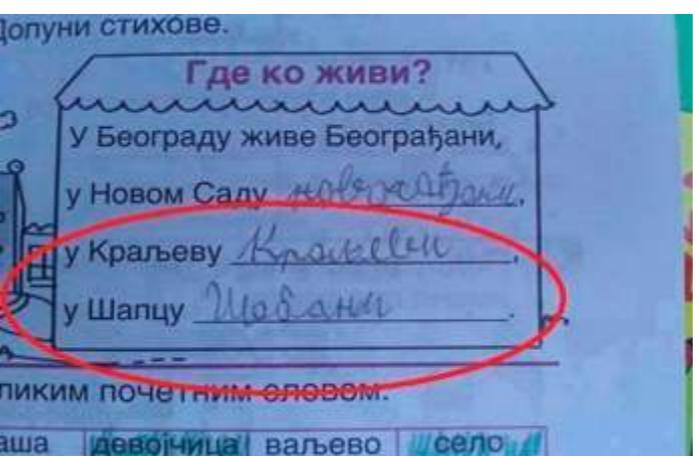
Свеј
Школе

НОВОСТИ ИЗ КЛУБА ЉУБИТЕЉА ПАДЕЖА

За истраживаче нашег клуба увек има посла преко главе. Као да су се и ужа и шире околина зарекле да што мање брину о језичким правилима.

Ако слушате ТВ програме, прво што чујете јесу чудновато изговорени гласови. Није О, УО, није Е, него ОЕ. Као да девизе један глас, једно слово, никад није ни било. Спикерке, ваљда, теже да звуче мазно, „напућено“, бебасто и слатко. Па не успева им баш, једино су успеле да буду мало забавне. Спикери не умеју да изговарају гласове запевају и муку муче са падежима.

Ако прочешљамо садржину оног што говоре, доћи ћемо до класичних примера непостојања жеље да се лепо и јасно изражавамо. Тако млади водитељ (иначе на пракси у Нишкој ТВ) 2.5.2014. рече да је, с обзиром на временске прилике, сматрао да ће бити више ГЛЕДАОЦА. Младићу, ако ико у овом друштву затреба да буде борац за правilan говор, то су новинари. Ви не учите за сервисера компјутера, већ за новинара. Колико зnam, у суседној соби НТВ седи лектор Алма Ђорђевић, па јој се обратите. Можете да потражите и било ког од истраживача Клуба љубитеља падежа. Тражите помоћ док је време.

Нису бољи ни искуснији новинари. Водитељка Belle Amie-а рече да деца у школи треба све да разуму, а брже- боље јој се придружише гости, нажалост учитељи, који додадоше:

„Родитељи дођу, узму децу и воде их код куће.“ (3.3.2014.)

„Одговорност се одмах подиже НА НАЈВИШЕМ НИВОУ.“

„Надам се да ћемо превазићи на нашем путу ка одласку НА ТОМ САБОРУ.“

Иначе сви водитељи непрекидно укључују своје колегинице, вероватно у струју.

Најтеже нам пада када немарност и небригу о језику показују они који би требало да буду најобразованiji и најсвесниji.

Професори основних и средњих школа већ месецима присуствују дугим часовима ЕДУКАЦИЈЕ (никако образовања) у оквиру пројекта „Школа развионица“ а под руководством Европске уније. Доведоше нам тренере и тренерице (можда тренерке) и они нам рекоше следеће:

„Нисмо ми књишки мольци који смо завучени У НЕКОМ ЛАГУМУ.“

„Погледаћете инсерт из овог филма КОЈИ ЂЕ ДА ТРАЈЕ ВЕОМА КРАТКО.“ (инсерт или филм)

„Ево га пројекат.“

„Захтеви су били груписани у ова шест аспеката.“

Иначе, за петнаестак минута уводног казивања, од предавача смо чули следећи низ страних речи које су, ваљда, говорницима звучале учено и важно а нама безвредно, понекад и смешно:

Компетенција, трансферзалне компетенције, евалуација, дивергентан, перманентна комуникација, платформа за рефлексивне практичаре, метакогниција, неодложно решавање мултипликованих проблема, представљање проектне компоненте, стандарди, постигнућа, опсервација ситуације, коучинг, управљање људским ресурсима, стратешке релације, мотивацијске оријентације, симулације ефекта кроз самосталну мотивацију, самостална продукција знања, самоиспуњујућа очекивања...

Едуковати се или не едуковати, питање је сад.

Примера има много. Случајно или намерно, стално се догађа кварење овог нашеог лепог језика. Што је најгоре стално нас убеђују да није ни важно како смо нешто рекли, важно је да се чуло. Ваљда предвиђају да се можда једног дана неће ни чути.

Професор Невенка Божовић
у име бројних љубитеља
падежа и правилног говора

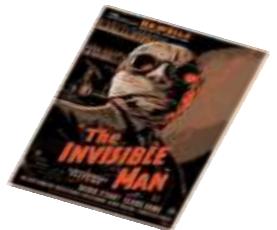
Занимљивости

Били једном једни суперјунаци, легали смо их без 3D наочара...

Сви зnamо да је суперјунак човек надљудских способности, способан за најопасније и најхрабрије подухвате, натчовек! Зnamо и да суперјунаке најчешће срећемо у стриповима и филмовима снимљеним по њима. Способни су да учине све оно што ми никада нисмо умели и смели. Са лакоћом лете по небу, заустављају реке, померају планине, једним дахом гасе ватру, малим прстом побеђују лоше момке, једном реченицом освајају најлепше девојке. Данас, често чујемо, да је најбитније да је нови филм снимљен у 3D технологији, једино она пружа праву авантуру и узбуђење. Није више битно ни шта суперјунак уради, ни да ли је шармантан, битно је само да је добро снимљено то што ради. Разговарали смо мало са нашим бакама, декама, мамама, татама и направили избор најинтересантнијих суперјунака по њиховом избору. Прочитајте и погледајте како је то било некада, када ефекти нису дириговали филмом и када су суперјунаци освајали свет са душом, не желећи да их неко посматра у тродимензионалној перспективи. Верујте нам, били су много опуштенији. Баш кул!!! Ово је избор редакције Гроги, а ви покушајте да се вратите из будућности у прошлост, па макар на 15 минута. Уживајте!

**Невидљиви човек
(Invisible Man, James Whale, 1933)**

Дали сте икада сањали да постанете невидљиви човек макар на један дан? Шта бисте прво урадили, били суперјунак, варали на тесту из математике, седели са симпатијом из разреда у посластичари?

Базиран на чувеној истоименој новели Х.Г. Велса, Џејмс Вејл режира причу о младом и перспективном научнику који би све дао да постане невидљив. Успева му за руком, проналази супстанцу уз помоћу које постаје невидљив и свет на кратко постаје његов. Нажалост, тело постаје невидљиво, али се ум мења и он сваким даном жeli све више и све оно што никада није имао. Постаје агресиван у жељама и опасан за околину поред њега. Сада више није сигуран да ли је боље бити невидљив, изгубити све моралне вредности или водити нормалан живот као сасвим обичан човек. Шта ви мислите, ко ће победити у овој узбудљивој борби између духа и тела?

**Фантом
(The Phantom, B. Reeves Eason, 1943)**

Ако обучете чувено Фантомово одело и ако вам позајми маску, можда успете да пронађете закопано благо на крају света. Да ли смете да кренете у такву авантуру и да ли ће вам Фантом уопште позајмити маску? Пробајте ако сте неустрашиви!!! Инспирисан Ли Фалковим чувеним стрип јунаком, Ривс режира филмски класик о суперхероју који не познаје реч страх. Фантом креће у потрагу за изгубљеним градом, непознате афричке државе, како би пронашао давно закопано благо. Неустрашиво се бори против свих живих и неживих сила како би помогао народу коме је то благо потребно. Нацисти, који такође јуре благо су му за петама, демонски дух, који чува благо, будно га очекује.

Шта ће учинити? Да ли ће победити? Мислим, да му је потребна ваша помоћ!

**Флеш Гордон осваја универзум
(Flash Gordon Conquers The Universe, Ray Taylor, 1940)**

Дали осећате страхопоштовање, сваки пут када чујете рок групу Квин и глас Фреди Меркјурија који узвикује "Флеш, заштитник универзума!!!!" Плава таласаста коса, нежан, али бистар и продоран поглед, признајемо, на први поглед не делује као класичан суперјунак. Али, изглед, по обичају, вара! На далекој планети Монго хара болест под именом Пурпурна смрт. Сумња се да је за болест одговоран Флешов стари непријатељ, немилосрдни Минг, који жели да уништи човечанство и влада свим планетама. Да ли ће нас болест покорити? Да ли ће Флеш стићи на време и одолети Минговим старим триковима? Шта нас чека сутра? Има ли још времена? Будућност?

Сви зnamо да нас једино Флеш Гордон може спасити!!!

Проф. Рафојковић Предраг

Календар вечности

Година од објављивања Прве српске граматике, Вукове Писменице и Пјеснарице	200	
	175	Година од смрти Јохана Штрауса
Година од рођења Михајла Пупина	160	
	150	Година од рођења Бранислава Нушића
Година од смрти Вука Карадžића	150	
	125	Година од постављања Ајфелове куле
Година од почетка Првог светског рата и Нишке декларације	100	
	100	Година од рођења Патријарха Павла
Година од првог филма Чарли Чаплина	100	
	100	Година од смрти Стевана Мокрањца
Година од смрти Антоана де Сент Егзиперија, аутора "Малог принца"	100	
	60	Година од оснивања Гимн. "Светозар Марковић" из Ниша

Слике ратног вихора и визија слободе кроз уметничка дела

Тамо где повест успорава време,
где застаје судбине сат,
где туђин од другог зажели семе,
ту душмански почиње рат.

Царство је од Господа на земљу човеку пало,
и обећање хиљадугодишњег мира,
баш као у Закону светом, но ту се и стало,
јер човеку оста од Бога најгоре оно – да може каткад да
бира!

А могао је да носи круну од злата,
да самодржац буде земаљског мира,
још човек у себи има трун адамског ината,
пригрилиће пушку, макар само из хира.

*„Били смо потреба земље једине!
Били смо слуге искреног хода!
Ал Бог је распет, на крсту ћути,
а нас прекрива вода.“*

Добише тек парче туђе ледине,
Сећање једнога мора...
Били су вера, једина нада,
чувари слободе, Прометеји јада.

А видиш ли, народе, где су сада?

Под блатњавом земљом, под ровом, под браздама!
Земљом српском се ратује и данас.
Тло узорано, ископано,
крвљу натопљено,
долази ли у сан злим газдама? .

Но семеном вере посејано,
и преко мртвих и живих, земља победника,
руком Господњом благосиљана,
сузом јединих на свету успомена.

*Песма
Илије Стојановића,
троћа награда*